

DOMOVINA

Urshaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petič-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Izdajalci domovine in države.

Veleizdajski državni poslanci Funke, Schücker in Wolf so dne 11. junija t. l. zopet svoje bratce v „rajhu“ navduševali, kako da naj začno in vodijo boj za zatiranje avstrijske Nemce. Ožigosali so kolikor se je le dalo v slavnem Lipskem „jezikovne naredbe“ in sedanjo vlado. Ubogi grof Badeni! Veleučeni gospod Funke, kateri najbrže bolje razume kmetško ljudstvo iz litomeriške okolice izsesavati in v državnem zboru prav tevtonsko upiti, kakor pa politikovati je izrekel željo, naj se zvezi med Nemčijo in Avstrijo podeli državno-pravni značaj. Seveda, gospod Funke mislite, da se vam bode vse zgodilo, o čemur ste že v svojem življenju sanjali? Da se je zabavljalo Čehom po dobrih močeh se razume. — Posebno Funkejev predlog je pripraven, da spoznamo, kaj da nemški nacionalci namerujejo. Zveza med Avstrijo in Nemčijo, ali bolje rečeno, trodržavna zveza je prav do dna omajana, kar se da sklepati iz obiska našega cesarja v Petrogradu in še prej iz obiska ruskega carja na Dunaju. In če se tema dvema okolnostima, kakor nekateri trdijo, ne sme prilagati velike važnosti, se bode pač Avstrija stokrat prej premislila, kakor se udala kakemu pogajanju, katerega namen bi bil približati Avstrijo Nemčiji. Veleizdajski namen želje Funkejeve je jasen kakor beli dan. Državno-pravni značaj podeliti tej zvezi se pravi, napraviti Avstrijo za nemško provincijo, katera naj bi bila odvisna od osrednje pruske vlade, kakor so sedaj odvisne n. p. Bavarska, Saksonska i. dr. Zjedinjena Veliko-nemčija pod pruskim žezlom, to je sedaj nazor nemško-napredne in nemško-narodne stranke.

Vprašamo pa sedaj našo slavno vlado, ali ne najde nič napačnega v teh zadnjih nastopih Schönererjancev in nemških-nacionalcev na Nem-

škem? Ali ne vidi njih veleizdajskih nastopov? Ali ne sliši ali zve, kaj da se tam godi, kamor pridejo naši poslanci? To je torej isto hvalisano domovinoljubje, to je ista zvestota proti vladarski rodovini, da se poklanjaj naši poslanci knezu Bismarcku na prvem mestu in potem nemškemu cesarju? Da bi se pa na kakem nemško-narodnem shodu izrekla zvestoba presvitlemu cesarju, o tem ni misliti. Pa pustimo te udanostne izjave, katere sploh nimajo velikega pomena, — a mi se hočemo bolj baviti s Funkejevo željo ali bolje s predlogoma in z dr. Funkejem samim. Da je dr. Funke le željo izrekel, ne pa predloga stavil, ni iskati vzroka v tem, kakor da se je bal, staviti tak predlog. On bi bil gotovo stavil predlog, da jim ni bilo prepovedano na shodu, ki se imenuje „All-deutscher-Verbandstag“, staviti sploh kak predlog.

Dr. Funke je izrekel veleizdajsko željo na javnem shodu, o katerem se zve lahko po celem svetu. S tem pa ni zjedinjeno samo veleizdajstvo na nemško državo, ampak to je tudi poniževanje Avstrije. Kaj naj si misli inozemec, ko bere poročilo o tem shodu in vidi, da je avstrijski državni poslanec in župan večjega avstrijskega mesta izrekel željo, v lepši obliki, zavito v popolnoma prozorno tančico svetohlinstva, da naj se izda Avstrija Prusiji? Ali ne najde grof Badeni nikake določbe, po kateri so taki nastopi kaznjivi? Ali se mu še niso toliko odprle oči, da bi videl, da s popustljivostjo ne doseže ničesar? In če je njemu tako prav, inoramo mi odločno povedati, da nam ni to prav in če jim on ne stopi na prste, bomo skrbeli mi za to, da jim naši poslanci in z njimi vsa zjedinjena desnica na vsa usta povedo, da mi Avstrijci ne trpimo, da bi se naša država tako poniževala, da bi se proti nam klical na pomoč knez Bismarck, nemški cesar in pa nemški kancelar.

Kaj taki neznačajni ljudje, kakor je stari lesjak Bismarck naj se vmešavajo v naše državne razmere?

Spominjamo se nehote izza prešlih časov, ko je naš vrli istrski poslanec, Vekoslav Spinčič, izrekel na nekem shodu v Zagrebu patrijotično željo, da se naj priklopi Hrvatska kraljevina Avstrijski polovici. Tedaj je nastal hrup od strani naslednikov onih, ki so se z vpitjem izkazali kot prave junake pri obleganju mesta Jeriho. Tedanji nemški liberalci so videli, da s tem, če se priklopi Hrvatska Avstriji, preneha njih gospodarstvo, so našli v tej želji veleizdajstvo in kršenje ustave in naš poslanec je moral za pokoro pustiti svojo profesorsko službo. Sedanja nemško-nacionalna stranka, nekoliko preoblečena prejšnja liberalna stranka, pa izdaje državo državi in grof Badeni gleda to mirno in misli, da bode z dobroto pretvoril grabežljivega volka v pohlevno jagnje. Poslanec Spinčič je videl, koliko nevarnosti da preti državi Avstriji s tem, da je Hrvatska pod ogersko krono, on je videl z bistrimi političnimi očmi, pripravljana za upor v mnogih ogerskih napravah, posebno v že velikrat omenjeni domobranskeji konjici in domobranskem topničarstvu. Čul je že naprej klice, kateri se danes v resnici čujejo v kraljestvu sv. Štefana: „Eljen Kossuth király!“ (živio kralj Kossuth!) — To domoljubje in pa iskrena želja rešiti bratski nam narod hrvatski pomadjarenja, ga je dovelo do te želje, katero je potem tudi javno izrekel. V oči gled temu kliče mo: Pravica, kje si? Jednaka mera za vse, kje si?

In kaj misli grof Badeni narediti, da reši ugled državi? Ali naj ostane tak mož še župan kacega avstrijskega mesta, ali naj bode še državni poslanec? Morda postane celo minister vnanjih stvari, tako da bode s se svojo veleučeno in našem slabemu razumu nedosegljivo politiko

LISTEK.

Iskalci biserov na otoku Sv. Duha.

Povest Emilja Mušika. Iz ruščine preložil Krutogorski. (Dalje.)

„Bodi vam povedano, gospod lajtnant, da je daljava med otokoma Čeraljbo in Sv. Duha, kjer je stanovala najina izvoljenka, znašala dve morski milji, in to prostranstvo je bilo možno prepluti z našimi lahкими čolni v četrt uri. Prav, kakor da bi se bila zmenila z gospodom Rikardom — izogibala sva se drug drugega baš tako na vodi, kakor na suhem.

Jako često sem bil videl, kadar je srebrna mesečina odsevala v svetlem vodnem površju, pridržati mi nasproti lahek Rihardov čoln. Erna ni nikakor dopuščala, da bi se oba hkrati sešla v očetovem domu, zatorej je vsaki izmed naju pohajal otok Sv. Duha iste ure, ko drugega ni bilo tam.

Zadnji čas se mi je jelo dozdevati, da je moja ljubico ganila moja ljubezen in začela mi

je hliniti večjo naklonjenost, nego mojemu tekmeču. Postala je bila z menoj ljubeznivejša, izkazovala mi v raznih malenkostih blagohotnost ter mi dovoljevala, da sem smel dalje kakor poprej z njo kramljati. Pri tem je pogostoma napeljala govorico o njenem očetu in izrazila nadejo, da on ne bo imel prav nič proti najini zvezi. Pri tem je dala čutiti, da sluhi o pl. Kastilju niso neosnovani, in da mu zares preti nekaka nevarnost, katero moreva midva preprečiti z najno budnostjo.

Erna me je prosila naj skrbno sledim za tem, kaj se vrši pri nas na otoku ter ji vse naznanim. Pozabil sem vam povedati, da je bil moj oče na obeh otokih postavljen za župana ter strogo držal policijo v svojih rokah; da drugače pa bi bilo težko imeti red sredi one raznolike naselbine, ki je privrela tjakaj ob času iskanja biserov.

Med tem časom se je pripetil dogodek, ki je grozil razrušiti vse moje upe. Vedite, da nad zorniki nimajo deleža v skorepnicah, menda zato ne, ker bi jih izvestno premnogo pridržali za se; zatorej pa imajo pravico pokupiti od potapljav-

cev vse njihove skorepnice, ali gotovo število njih dokler še le-te niso odprte.

Taka pravica je za nadzornike velike vrednosti, kajti potapljavci so vsekdar reveži, brez vsakega beliča v žepu in povrh strastni žganje-pivci in kvartopirci.

Nekoč je gospod Rikardo kupil celi kup skorepnic od starega potapljavca in v jedni iz njih je našel dragocen biser, vreden nad petsto tolarjev. Že dolgo se niso našli biseri take velikosti in krasote. Slava o njem se je hitro razširila in privabila veliko kupovalcev.

Toda Anglež ni maral prodati svoj zaklad. Velel je jednemu, na otoku nahajajočemu se umetniku, okovati ga v srebro, in ko sem dva dni pozneje posetil otok Sv. Duha, videl sem dragoceni biser na vratu Erninem.

Lahko si predstavite mojo jezo in besnost. Ta čin ni le pričal o naklonjenosti mlade devek mojemu tekmeču, ta slava o lepem biseru je povzdignila ugled naših tekmovalcev, vsled česar so hoteli naši najboljši potapljavci se uslužiti pri naših tekmovalcih.

Ali to še ni vse. Štiri dni pred tem je našo zadrugo doletela še jedna neprilika, ki je

vresničil na lipskem shodu v njegovi pristno pruski glavici vzniklo željo?

Grofu Badeniju ne preostaja sedaj družega, kakor okleniti se z vso silo Slovanov. Slovani so zanj jedina rešitev. Oni so jedina stalna moč, ki je v stanu vzdrževati vsako vlado. Oni so kljubu vsem krivicam, katere so se jim godile do sedaj, skoraj pol stoletja, pripravljeni, podpirati vlado v boju proti izdajalcem domovine in države, v boju proti krivičnim zahtevam Ogerske.

Slovani so prišli po zadnjih volitvah do tolike moči, da se njih klevetniki boje, da ne bi prišli še do večje moči, do moči, katera jim pristojna po božjem in človeškem pravu. Kakor hijene, katere kaznuje njih krotilec, se besno zaganjajo v svoje nasprotnike in bijejo boj, kateri bo njih same uničil in končal; — grizejo kakor stekli psi in opletajo okoli sebe brezobzirno z vsakim orožjem, katero jim pride pod roke. Oni, ki so se bahali, da so državo vzdržujoči sloji, jo razdirajo in prodajajo na najpodlejši način. In zakaj? Zato, ker se godi onim, katere sovražijo, katere hočejo zatreti in katerim žele pogina, to je Slovanom, delna, mi poudarjamo, delna pravica. Tu se vidi njih kruto nedosegljivo sovraštvo. Oni, ki vedno govore o jednako-pravnosti, mislijo, da se ne more zjediniti pravica proti Nemcem in proti Slovanom. S tem, da se da Slovanom nekaj ustavno jim zajamčenih pravic, godi se njim krivica!

Gospodstvo Nemcev nad Slovani jim je prvi pogoj, prva stvar na svetu in razven samih sebe nočejo poznati gospodarja, in v strahu za gospodarstvo porablajo vsa sredstva, dovoljena in nedovoljena. V strah skušajo spraviti grofa Badenija s svojim brezobzirnim postopanjem.

Še vedno so prevzetni, a ta prevzetnost jih bode minila, kakor gotovo žive Slovani. Nemci pravijo, sami so državo ustanovili (!?) a vzdržujejo jo in vzdrževali jo bodo Slovani, kajti Slovani dobe večino v vseh zastopih, katera ima zaslombo in podlago na pravici. Njih večina ni umetno ustvarjena, kakor nemška, ampak je naravna, ker od večine ljudstva mora priti tudi večina zastopnikov. Da se do sedaj ni moglo mnogo napraviti je vzrok to, da velikrat dolgo časa traja predno narava sè svojo močjo prodre, a kadar prodre, prodre sè silo in ostane tako. Prepričani smo, da bode grof Badeni iskal zavetja in pomoči pri nas, ker sicer bi se za njegove vlade zgodilo to, kar se je za vlade glasovitega Belcredija, prišlo bi do tega, da bi ustava prenehala. To pa za grofa Badenija, kateri je mnogo obljubljal; gotovo ne bi bilo častno.

Posebno značilno za avstrijske Nemce je to, kar je izustil neki nemški poslanec, ko se je govorilo o pogodbi z Ogersko: „Avstrijski Nemci bodo morali potrpeti nekoliko v gospodarskem oziru in prenesti nekaj udarcev, a v narodnostnem boju ne popustimo ničesar.“ Tedaj zato, ker hoče vlada biti pravična in ker hočejo imeti Slovani pravico, hočejo oni biti izdajalci.

Prav gospoda, le bodite raje lačni kakor pravični!

pretela s precejšno izgubo. Strašen sovražnik tintorera se je pojavil v naših vodah, pozročivši zono sredi potapljavcev. Dva iz njih sta že postala žrtev te pošasti.

Zatem so se potavpljavci — celo najsmelejši moji rojaki Giaki, — z največjo nejevoljo poprijemali dela; a mnogi celo delati niso več hoteli; trebalo je torej podvojiti delavcem plačo, pri čem je seveda trpela zadruga škoda.

Jaz sem si bil popolnoma svest, da sem dolžen kot delovodja skrbeti za uničenje obeh tintorer, da sta bili dve, o tem sem bil prepričan. Oče me ni zastoj baš ono jutro srepolgledal in namignil, češ, da sem postal vsled svojega vasovanja celi strahopet in lenuh.

Zatorej si lahko predočite, gospod lajtnant, kako slabovoljen sem se vračal isti dan dosti preje kakor navadno z otoka Sv. Duha. A tu pa sem kakor nalašč zazrl kakih tristo korakov od sebe brezskrbno plavajoč čoln Angleža, ki je urno drčal proti otoku Sv. Duha. No isto minuto je druga okolnost obrnila naše mojo pozornost; na lesketajočem površju rdečkastega valovja sta se prikazala dva zlovestna temna pramena in se vlekla za mojim čolnom — bila sta grozovita

Politična pijanost.

Kedar je človek pijan, je večinoma težek, da ga nobena tehtnica ne potegne, marsikdo pa tudi silno surov in srborit, zlasti če se je z žganjem napojil. Priliko smo imeli opazovati neolikance, ki so ob takih prilikah svojo jezo znašali nad plotovjem, katero so razmetavali, da je kar vse križem letelo, ali pa so se zaganjali ob zid, hoteč ga z glavo prodreti. To so bili nanadni, priprosti pijanci, kakoršnega se trezen človek s senenim vozom ogne. Letos pa je imel olikani svet priliko opazovati druge vrste pijanost, pijanost politično v našem državnem zboru na Dunaji, kjer so se pristni Velikonemci, liberalci in socialdemokratje obnašali, kakor zarobljeni hribovci, kedar se žganja nalezejo. Kaj se je godilo, naštel smo v poslednjih številkah, „Domovine“, torej nam ni treba danes zelja pogrevati, pač pa si hočemo to dobo zasedanja državnega zbora nekoliko bolje od blizu in v pravi luči ogledati, zlasti kar se tiče zaključenja XII. zasedanja, ki bi bilo lahko trajalo šest dolgih let. Obstrukcija imenuje se s parlamentarnim imenom način postopanja, ki je vlado grofa Badenija potisnilo na razpotje, ali puško v koruzo in nazaj v Galicijo, ali pa državni zbor domov poslali. Vse se je nadjalo poslednjega, kajti da Badeni sam ne pojde, je vsak dobro vedel, ker ima, kakor svoje dni rajniki Taaffe, cesarjevo posebno zaupanje. In res je tako. Toda če bi bil Badeni zasedanje državnega zbora samo preložil, odšli bi bili nemški rovarji in politični pijanci, pijani od nezaslišane prevzetnosti in nedosegljive domišljavosti, pod varstvom jako važne lastnosti domov, ki se ji „imuniteta“ pravi in poslanca navadno pred sodnijskim preganjanjem varuje, dokler traja zasedanje državnega zbora. Le če bi poslanca med to dobo pri zločinu samem zgrabili, tedaj imuniteta nima moči, sicer mora pa vedno državni zbor oziroma zbornica poslancev dovoliti, kedar hoče sodnija proti kakemu poslancu pričeti preiskavo. Ko bi bil sedaj državni zbor le preložen in ne zaključen, bi bili politični pijanci po severnih deželah, po Čehah, Moravi in Šleziji, pa tudi, po Dolenji Avstriji zlasti po Dunaji pod varstvom imunitete dalje rogovilili in razbijali. Tako je pa vsa ta prostost odšla, in kedor od teh prusaških pionirjev, kakor so Schönerer, Wolf, Iro, Pessler itd. bi le preveč srboritosti kazal in hujskajoč mir kalil med narodi, zgrabil ga bode državni pravdnik in dal zapreti, da se mu na hladnem in v senci jeza razkadi. Kakor listi pišejo, dobili so državni pravdniki v tem oziru vže svoja navodila.

Kaj pa je pravo za pravo provzročilo ves ta vihar v državnem zboru? Več reči steklo se je skupaj in vihar je bil tū. V prvi vrsti predsedništvo v poslanski zbornici, kjer ni bilo nobenega zastopnika manjšine, pač pa dva Slovana kot podpredsednika, jeden Poljak, drugi Čeh, in to je bil že prvi povod, da se Nemci niso hoteli pokoriti redu. Drugič bi bila manjšina to, rekli bi, Slovanom prijazno in pravično

morska volkova, tintorera, samec in njegova samica.

Iz tega, da sta se pošasti tako približali človeku, je bilo jasno, da na noč prihruje nevihta, — kajti ničesar do take mere ne vzbuja zloba in krvoželjnost tintorere, kakor baš take nočne burje. Lepljiva tvarina, tekoča morskemu volku v takih nočeh iz njegovega žrela se prime njegovega trupla in je stori svetlo, liki velikanški svetilnik. Čim temnejša je noč, tem svetlejši je ta fosforni blesk.

Nehal sem bil veslati in pustil pošasti kar možno najbliže k mojemu čolnicu, potem pa vdaril na vso moč najbliže z veslom po hrbtu. Kakor blisk je izginila ta pod vodo, a za njo i njena spremljevalka.

Ker sem imel opraviti z ribama, izgubil sem bil izpred očij Angležev čoln; a ko se znova ozrem okoli, ga že nikjer ni bilo videti. No pa kaj bi — saj sem i brez tega vedel, kam je plul.

Polagoma sem veslal naprej, in ko sem dospel k bregu, nedaleč od moje hiše, stoječe na visoki skali, je bilo že popolnoma temno.

predsedništvo rada nadvladala, da naj se drži reda pri obravnava, kakor ga bode manjšina za dobrega spoznala. In predsedništvo je pa reklo: ne in nikdar ne! ter se je tako strogo oklenilo postavnega opravnega reda, da ga je tu pa tam še celo prekoračilo v svoji strogosti, kar je zopet vrišč povišalo in pomnožilo. Tretji vzrok pa so bile jezikovne naredbe za severoslovanske dežele, v katerih se zahteva, da tisti, ki hoče ondi stopiti v državno službo, mora tudi vseh v deželi navadnih jezikov zmožnost dokazati, tako pismeno kakor ustno. No, jeli to kaj napačnega? Jeli narod zaradi uradnikov tu ali narobe? In kedo se pa sili, da mora uradnik postati? Nihče, prosta volja dotičnega tu odloča in če je tako, potem je pa prav in pošteno, da vsak stopi v ta stan opremljen z lastnostmi, da mu bode mogoče svoje dolžnosti na vse strani popolnoma izvrševati. Kdor hoče streljati, mora imeti strelivno orožje, sicer bodo ljudje rekli, da je slepar, kedor hoče krme nakositi, mora imeti koso ali vsaj srp, sicer bodo rekli, to je bedak. Prav tako je z uradnikom. In če vojaška oblastva od vže malega lajtenanta zahtevajo, da se mora — ako ga še ne zna — prej ko prej priučiti jeziku, ki se govori v dotičnem polku, sicer ne bo nadlajtnant, res ne vemo, kje bi tičala krivica, ako se od Nemca zahteva znanje slovanščine, če hoče službovati med Slovani za uradnika. Izgovarja se pri tem na neokretnost slovanskih jezikov, zlasti češkega. Kakor da bi bila nemščina slovasferična godba in — vendar se je priučil, ta preje oni kasneje, kakor je že kdo nadarjen. Čudom se pa čudimo, da se Slovenci kakor Slovani sploh vže v srednjih šolah — če tudi nas je velikonemški Wolf v državnem zboru imenoval nasproti Nemcem „tief minderwertig“, po naše: narodnost poslednje vrste, ali kar so opremki, kedar se ajda mlati; navadno poleg predpisanih jezikov naučimo še katerega družega, bodi si laški, francoski, angleški ali ruski, o Nemcih se pa to ne da kar tako v obče trditi. Kdo je toraj „tief minderwertig“? Le lepo pred svojim pragom, pred našim bomo že sami posnažili. In dalje — mi ne poznamo človeka, ki bi bil sam sebi večji sovražnik, kakor je tisti, ki se neče učiti, zlasti jezikov ne. Kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš in ob času potrebe tudi lahko toliko mož na svojo lastno korist zastopaš. In, glejte jih te velikonemške bedake, ki vsi proti Berolinu teže, kako se z vsemi štirimi branijo učiti se, brez česar v svojem poklicu niti živeti ne morejo, ako so postave še kaj vredne.

Da ves nemški narod ne misli tako o znanju jezikov, nam dokazuje sedanje življenje, ker dostikrat nemški oče pošlje svojega sina v slovanske kraje, da se priučil slovanščini, Slovenec pa tudi prav tako sam rad da sina v nemške šole, iz prav tistega namena, da bi se ta laglje in preje nemški naučil, zlasti ako stanuje kje ob koroški meji, kjer je trgovcem to in onostran Karavank znanje obeh, da tudi treh

Prebivši nekaj časa doma, sem sklenil iti k očetu. Hotel sem mu povedati, da sem videl obe tintoreri, ter da namerjam z nekaterimi smelimi tovariši odpraviti se po noči na morje — loviti krvoločnika ali ju ubiti s kopjem.

No nisem še pridno stopil iz moje osamele kočice — v koji je gospodinjala stara Indijanka rodod Giaka, — in se spustil raz skale, ko zazrem, da so neki ljudje imeli opraviti okrog mojih čolnov in jih vlačili na pesek. Prikorakam bliže. Bili so vojaki meksikanske samovlade, kateri so najbrže ravnokar dospeli iz suhega.

„Dober večer gospodje!“ sem vskliknil, „zastoj se trudite. Ali smem vprašati, kaj vse to pomeni?“

„To pomeni gospod,“ je odvrnil desetnik, „da morajo na povelje gospoda nadzornika biti nocojšno noč vsi čolni zastraženi, niti jeden ne sme ostati na morju.“

„Tu ga imaš! Kaj si je oče izmislil? In jaz moram ravno nocojšno noč biti na morju! Smem-li vas vprašati, gospod, čemu da ste prišli sem na otok?“

Desetnik je bil jako vljuden človek.

(Dalje prih.)

jezikov neogibno potrebno, če nečejo svoje lastne škode.

Dalje nemški narod tudi ne želi razpora, ki že toliko let v tako razširjeni meri vlada med Čehi in Nemci, in pri Bogu svetem! Če bi imel on sam sklepati mir in pot pripravljati medsobojnemu sporazumljenju, vže zdavnej bili bi Čehi in Nemci po Češkem, Moravi in Štezijski prebivajoči, dobri prijatelji, ter bi šli na podlagi pravičnosti in enakopravnosti drug drugemu lepo na roko, kakor se to med sosedi spodobi. Ne, ni ves narod tak, tudi velika večina njegova ne, temveč le nekaj takozvanih „voditeljev“ naroda je, ki nemškemu narodu dan na dan lažejo, kaka krivica bi to bila zanj, če bi „tief mindere“ vrste ljudje, kakor so Čehi, Poljaki in Slovenci v očeh velikoprusjana Wolfa, državnega poslanca in urednika velikonemške prismođe „Ostdeutsche Rundschau“ imenovane, ž njimi vred jednake državne pravice vživali. Pošten Nemeč Slovanu vse privošči, česar se sam razveseljuje, hujskač pa tega kar trpeti ne more, ker od hujskanja živi. Kako so v naši deželi preganjali poštenjaka Kalteneggerja, ki se je v državnem zboru pokazal Slovincem pravičnega. Plijuvali so pred njim, kakor je to med Židi navada in čuda ni, saj so taki ljudje večinoma požidovljeni kristjani, namreč v tem oziru, da so že zdavnej vse lepe lastnosti, ki kristjana dičijo, vrgli med staro šaro, vse grdobje in ostudnosti pa, kar jih je zmožno „izvoljeno ljudstvo“, si prilastili. Ti ljudje sedaj večinoma edino le od tega žive, da nad Slovani in Nemci ogenj prepira netijo in podpihavajo, ko bi bila vendar vsacega poštenjaka prva naloga delati na to, da se razporu tla spodmaknejo, da se skupno lotimo gospodarskih vprašanj, ki so tako za Slovana kakor za Nemca in Laha največjega pomena. In teh pač ne bo mogoče poprej vzeti v roke, dokler se ne zatara prepir in sovraštvo ne preneha, katero sedaj narodnosti razdvojuje.

Jako lepo nalogo imajo pač tu poslanci sedaj ob času parlamentarnih praznikov vplivati pomirljivo in ljudem odpirati oči, da naj ne verujejo lažnjivim prerokom kakor so Schönerer in njegovi privrženci. To so ljudje, ki imajo toliko občutka za Avstrijo, kakor topast čevelj in pravično bi bilo, ko bi tudi dandanes vstal kak mož, zgrabil za bič, ter bi jih spokal tjakaj, kamor jih srce vleče, v blaženo Prusijo. Dokler bodo ti patroni po Avstriji rogovilili, je sprava nemogoča, ker vsak teh sproti podira in vničuje, kar so poštenjaki in zvesti domoljubje s težavo postavili.

Jako lepa prilika za spravo med narodi ponuja se po celi Avstriji ravno lotos, ko se vže pripravljamo na slovesno praznovanje cesarjeve petdesetletnice, ki jo bomo drugo leto veselega in hvaležnega srca obhajali. Nevemo, kaj bi mogla Avstrija svojem ljubljenu vladarju lepšega dati za petdesetletnico, kakor če bi peljala predenj vse svoje narode drug drugega za roko držač in rekla: Glej jih, Veličanstvo, vsi, ki so Tvoji skrbi izročeni, kljanjajo se Ti v jednosti združeni in vsak po svoje prosijo Vsemogočnega, da naj jim Te še dolgo, dolgo ohrani!

To bi bilo vezilo dragoceneje od zlata in zlahtnih kamenov, katero je pa le tedaj mogoče, ako se Nemci streznejo iz politične pijanosti.

Celjske novice.

(„Slovanski praznik.“) Dne 5. julija obhajamo vsi Slovani naš krasen, zgodovinsko toli pomenljiv praznik sv. Cirila in Metoda. Slovenci! Zažgite v predvečer t. j. 4. julija na vseh gorah in gričih veliko kresov, da ti pokažejo, kje biva naš rod!

(Tamburaški zbor „Celjskega Sokola“) je storil v svojem razvoju lep korak naprej. V nedeljo dne 20. t. m. se je vršil njegov I. veliki tamburaški koncert, s sodelovanjem slavni bratskih mu zborov iz Ptuja in Žalca. Na tako lepom odru še pač slovenski tamburaši niso imeli prilike igrati, kakor tokrat na gledališkem odru „Narodnega doma“ v sredi zelenja in gozdovja, če tudi so ga delale le kulise, a vendar so dale prav slikovit okvir celi tamburaški skupini, množini naših nežnih tamburašic v pisanih,

dehtečih oblačilih ter škrlatnih čepicah in množini temno opravljenih istotako škrlatno-čepičnih tamburašev. Res, to je bil prav lep in slikovit prizor! Tudi naši vrli ptujski in žalski sotrudniki so privedli seboj vnete družice-tamburašice, in je bil veliki oder do cela poln te bojno pisane skupine. Tamburaši pa so tudi živahno igrali svoj vspređ, začeni s koračnico „Poddebročem“, igrali so živo in urno, da je bilo veselje poslušati. Prvi koračnici sledile so svečane in svečanejšje točke, v katerih se je bilo posebno izkazati, zdaj bisernicam, zdaj bračem, zdaj berdašem. Tamburaški zbor ima naprem drugi glasbi svoje značilne posebnosti. Med tem ko se pri drugi glasbi posamezna godala poizgube v občnem utisu, in se v ospredju slišijo samo ista, katerim je skladatelj nalašč zato odločil vodilno smer, imajo tamburice to značilno svojstvo, da si tudi posamezna tamburica ohrani poleg občnega utisa svoje posebno svojstvo v dovolj izraziti meri, in daje tedaj dvojni učinek, splošni in posamezni. Veselo slovesne točke je podajala Brožova fantazija „Mornarskih nazdravic“, in lepa Gačijeva skladba „Večer na Savi“, z umetnimi uvodnimi disonancami, ki se spremene v tem lepšo soglasje Broževa „Zbogom moré“ pa je dala posebno prvim bračem priliko lepo se izkazati in pokazati svojo vrlino. Vse vrline tamburaške pa ima v sebi združene prekrasna glasbena slika „San“, ktera je bila prvakinja vsem vspređnim točkam in ktera je posebno lepo uspela. Znamenitost te skladbe je ta, da združuje množino prelepih, preprostih narodnih pesmi, katerim je pa skladatelj v čudovitem soglasju vseh tamburic, s posebno uporabo bariton zvenečih bračev utisnil pečat svoje umetnosti. Pastirsko petje, večerne pesmi, zvonjenje „Zdravo Marije“, katero so slikovito oponašale bugarije in berda med svečanimi zvoki pobožne pesmi, slavčvo petje, narodne plesove, pesem vinskih bratcev in kumov, poštarjevo trobenje, izrazito prednašano v napevu po bračih, počeni najtišje, v znamenje še v daljni dalji trobečega poštarja, potem močnejše in močnejše naraščanje — bližanje, dokler se ne izgube ponehajoči glasovi odhajajočega in vedno bolj oddaljajočega se trobentarja; posnemanje polnočne ure, vilinskih pesmi in plesov do — ranega jutra. S posameznimi točkami so si tamburaši priigrali mnogo glasne zaslužene hvale in pohvale, ktera gre v prvi vrsti neumornemu kapelniku g. dr. Hinko Šuklje-tu, ki je pri vsej prireditvi koncerta imel največ truda in naposled vodil svoj razširjeni zbor, malo do petdesetih tamburašev s klasičnim izrazilom, mirno, živo, slovesno, ponosito in na vse strani — pokorilno. Požrtvovalnemu kapelniku in vsemu pridnemu zboru, osobito vrlim dičnim tamburašicam kličevo zadovoljni in ponosni ž njih končalnim komadom, lepe, živahne koračnice: Vrlo naprej!! Nedeljski koncert pa nam je podal še drugi izredni užitek. Po dolgem času smo imeli zopet priliko diviti se priljubljenemu pevcu dr. Bela Stuhecu, ki se je tokrat postavil na višjo in težjo stopinjo pevanja — balad. Ipavčeva „Nezakonska mati“, in dve Aškerčevi baladi, „Poslednje pismo“ in „Poroka“ skladatelja stotnika Širca, so dale dičnemu pevcu poleg edine lirične zvončne skladbe: „Jaz čujem te“ dovolj prilike, ne samo razvijati vse plati obširnega svojega glasu, ampak tudi dovolj prilike z igrokaznim izvajanjem oživiti prelepe skladbe do njih prave vrednosti, oživiti tudi vso dogodbo, kakor da se je rešila pred nami. Vrline Stuhečevega pevanja so poleg blagega, polnega obsežnega glasu, do besedice umevno pevanje, ne da bi pri tem kaj trpela napevnost in nežnost skladbe. Ni edna beseda se ni preslišala. „Nezakonska mati“ je pač edina pesem svojega značaja na vsem svetu. In kdor je slišal Stuheca peti: „Oče so kleli, topli me“. — „On ki je sam bil ljubi moj“. — „Šel je po svetu Bog ve kam“. — „Meni nebo odprto se zdi“, — ne bo te pesmi kmalo pozabil. Balado, „Poslednji“ list je dr. Stuhec peval s posebnim dramatičnim vznosom, n. pr. „Imaš li poštar kaj za me?“ in s presenetljivo milino, neslišno pianissimo končujoč; zanjo, zanjo, več jih ni. — Znamenita je posebno tudi balada „Poroka“: Slovesni, mogočni zvoki jo začenjajo — v krasnem belem gradu smo, v grajski zlati kapelici, pred altarjem zaročencev par. Z globo-

kim, resno slovesnim glasom ju poroča mlad redovnik.

Na veke srečna bodita,
Po jednom potu hodita

kar je naš pevec izrazil posebno milo, svečano, — resnično. Opozoriti nam je samo še na slikoviti konec te izrazovite skladbe:

Še en pogled na njo hladan,
Menih se vrne v samostan!

Zadnje besede so v skladbi spremenjene nekako rekel bi, v korakanje; kar občuti se in čuje — kako odmeva korak odhajajočega redovnika z vdarom sandal, katero sliko še spremljevanje ponehajoč nadaljuje in naposled poneha. Mi bi samo eno željo imeli, da bi g. dr. Stuhec ne bil preveč skop s svojim pevanjem, ter se nam večkrat pokazal. Pevca dr. Bela Stuheca spremljal je prav dobro g. Guido Sernec, ki kaže lep talent.

(Poštnim oficijalom) bil je imenovan na Dunaji naš vrli rojak g. Jakob Vrečko. Čestitamo vrlemu, vedno zvestemu narodnjaku k lepemu napredku.

(Preskrbovanje vojaških posadk s živili i. dr.) Dne 16. julija t. l. vršila se bodo v Mariboru pri vojaškem založišču pogajanja glede rednega oddajanja raznih živil in kurjave vojaškim posadkam v Mariboru, v Ptuju, v Celju, v Slov. Bistrici in v Strassu. In sicer se lahko oglasijo oddajalci za: oves, seno, slamo, drva, in premog. Dotični razglas z natančnimi pogoji, kojega je izdalo poveljstvo 3. voja v Gradcu, dobi se na pregled pri političnih oblastvih ter pri vsakem vojaškem založišču.

(Kar želiš da tebi storijo, stori i ti drugim!) Ljubko je pogladilo mehko srčice g. župana Stigerja njegovo imenovanje vojniškim častnim občanom. Da privošči to „bolest“ drugemu občutiti — poslal je v torek dr. Forregerju diplomu častnega občana za Celje. Sedaj pride gotovo prvi na vrsto dr. Pommer, a za njim — Oechs, Lojzek i. dr. enake „velezaslužne“ baže. Vsaj izbirčni baš niso!

(Razpisana nagrada za učitelje in učiteljice.) Osrednje vodstvo, mogočne zadruga „Avstrijska zaveza prijateljev ptic“, katera že šteje nad 30 tisoč udov, razpisala je nagrade za učitelje in učiteljice. Glede vsebine razprave je vsakemu vdeležencu na izbiro, mora pa se ista vsekakor varstva ptic tikati. Po obsegu naj ta nagradna razprava ne preseže 3000 vrst; prvo darilo znaša 100 kron v zlatu, drugo 50 kron v zlatu, tretje 25 kron; nadalje se razdeli več priznanic (diplom). Za razpisane nagrade se smejo poganjati vse nastavljene učiteljice in učitelji na Avstrijskem, vendar pa je za sedaj razpravo samo le v nemškem jeziku vložiti, mejtem, ko znajo v prihodnjih letih razpisane nagrade tudi v drugih deželnih jezikih slediti. Skrbelo se bo tudi, da se nagradjena dela v različnih časopisih naše države razglasijo in ponatisnejo. Rok doložitve neha z 1. oktobrom t. l. Smatrali smo našo dolžnost mnogobrojne gospe in gospode učiteljskega stanu, koje z ponosom prištevamo našim naročnikom, na to zanimivo razpisano nagrado opozoriti. Izdelave doložitve je tajništvu avstrijske zaveze prijateljev ptic, Gradec, Körblergasse 40 (Secretariat des Österreichischen Bundes der Vogelfreunde).

(„National-völkisch, — völkisch“) tako napreduje nemški jezik. Slavni nemški filozof Fichte je še pisal svoje „Reden an die deutsche Nation“ (ne „Volk“) in celo radikalna nemško-narodna stranka se je še do lanskega leta imenovala „deutschnationale Partei“. A sedaj je „Deutsche Volkspartei“, tudi „die Deutschvölklichen“ in ne zastopa več nacionalnih interesov nego „die völklichen Interessen“. Ta smešnost pa je v najnovejšem času prišla še za jeden korak naprej. „Völklich“ jim že ni več dosti nemško, bolje bo „völkisch“ in zdaj pišejo: „Die deutschvölkische Partei, deutschvölkische Interessen itd. Kaj bi Schiller ali Goethe k tem smešnim izrastkom narodne prenapetosti rekla? Reči se pač mora z nemško narodno pesnijo: „Das hat ka Schiller g'schrieben, das hat ka Goethe g'dicht“.

(Pobalinstvo celjskih Nemcev.) Kakor nemški poslanci v političnem, tako se vedejo njih častilci, celjski Nemci v zasebnem življenju prav pobalinski, da ne rabimo še hujega izraza.

V zadnjem času omenjamo le te stvari: omazali so Slovence g. Rebeku s črnilom hišo, raztrgali so plakate, kateri so naznanjali tamburaški koncert in jih prekrizali v najrazličnejših barvah. Nadalje so pred tednom dni čuli nekateri obiskovalci „Narodnega doma“, v kako „finih“ izrazih so na nasprotni strani nekateri gospodje govorili o naši narodni hiši: soglasni so pa bili vsi da: „beim „Narodni dom“ muss man ausspucken“. Mi mislimo, da imajo gospodje že drugje še kaj pljuvalnikov. In to so bili večinoma — olivkani, — kakor pravijo sami — trgovski pomočniki raznih nemških in nemčurskih tvrdk. Posebno se odlikujejo v takih dejanjih pomočniki v prodajalnici Alojzija Wallanda na Rotovškem trgu. Tam psujejo pri odprtih vratih Slovence s priimki: „Windischer Hund“, in „Wenn Sie ein Windischer sind, kommen's nur herein“. Pa to še ni dovolj, ko je v torek popoldan šel nek Slovenec mimo prodajalne izmislil si nekdo od slavnega objekta te pragermanske tvrde slabo šalo in je začel metati za omenjenim gospodom debele lešnike. Kaj porečejo k temu tisti, ki tako tvrdo podpirajo?

(Plavice nositi) je ravnatelj Končnik svojim učencem vendar enkrat strogo prepovedal. Ravnatelju meščanske šole, g. Spondi, pa enaka prepoved še ni prišla na misel. Pri procesiji na dan sv. Rešnjega Telesa si imel priliko opazovati meščanske šolske fantaline okinčane s plavicami. Takim mladim „Schöner-jancem“ je pač treba ojstro na prste stopiti.

(O „Studentenheimu“) se pripovedujejo po mestu čudni dogodki, ki človeka spominjajo na „Windbichlerjev“ zavod. Mi opozarjamo merodajne kroge naj preiščejo zadevo in pojasnijo koliko je resnice na tem ali pa, če ni res, govorico ustavijo.

(Izlet učencev) priredi celjska okoliška deška šola za vse razrede dne 14. julija t. l. Učenci podajo se pod vodstvom svojih učiteljev čez Jožefov hrib v okolico do Pišeka, kjer se vrši veselica. Stariši in prijatelji mladine so uljudno povabljeni k udeležbi.

(Odhodnica.) „Celjski Sokol“ v zvezi s čitalnico in „Celjskim pevskim društvom“ priredil je dne 23. t. m. svojemu predtelovadcu in zvestemu članu in odborniku dr. Fran Tominšku, odhodnico. Zbralo se je bilo toliko odličnega občinstva, da je ta večer bil pravi sloves odhajočemu. Govorniki dr. A. Brenčič, dr. Pipuš, dr. J. Serbec in dr. Hinko Šuklje, slavili so dr. F. Tominška, kot izbornega „Sokola“ in narodnjaka, pevca, jurista, veselega in dobrosrčnega tovarša. Vsem se je slavljencev zahvalil v iskrenih in zbranih besedah. Sloves trajal je še dolgo čez pol noč in razšli smo se z jednoglasnim izrekom: „Škoda velika, da zgubimo dr. Tominška, Ljubljancem pa je častitati na taki pridobitvi!“

(Dobitki pri srečkanju) dobrodelne loterije za razširjenje dekliške šole v Celji, dne 26. decembra 1897. Vsled odloka c. kr. fin. ministerstva z dne 21. decembra 1896, št. 63.912 je srečkanje preloženo na ta dan zato, ker je bilo lani še malo srečk razprodanih. Dobitki: 1. Konj z opravo in s pol pokrito kočijo vred, 1000 kron vrednosti. 2. Sobna oprava, 300 kron vrednosti. 3. Valvazor, štirje lepo vezani zvezki, 200 kron vrednosti. 4. Polovnjak vina, 100 kron vrednosti. 5. Brana za travnike, 50 kron vrednosti. 6. Tele, 40 kron vrednosti. 7. Vedro starega vina, 30 kron vrednosti. 8.—12. Slomšek, Zadnja večerja, žepna ura, dve mizni opravi, à 20 kron vrednosti. 13.—24. Stenska ura, dežnik, platno, samokres, viseča svetilnica, miza, par svečnikov, par čevljev, umivalnik, stojalo za obleko, brušena steklenica z garnituro, service za kavo, à 10—16 kron vrednosti. 25.—100. Reči à 4—6 kron vrednosti. 101.—300. Reči à 2 kron vrednosti. 301.—500. Reči različne vrednosti. Srečkanje se bo vršilo v sejini dvorani „Narodnega doma“. Zaradi dobrodelnega namena se obračamo do vseh blagih rojakov in jih najljubnejše prosimo, da obdržijo poslano jim srečko, ter jih po možnosti tudi med druge razpečajo.

Odbor kat. podp. društva v Celji.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Župnikom postal je v Cirkovcih pri Ptujih č. g. Fran Černenšek, dosedajni kaplan v Št. Pavlu pri Preboldu. — Provizorjem za župnijo v Studenicah, mesto obolelega župnika, poklican je č. g. Franc Kovačič iz Rima. — Prestavljena sta č. gg. kaplana Jožef Kolarič iz Rajhenburga v Št. Pavlu pri Preboldu in Jožef Vodovšek iz Št. Ruperta nad Laškem v Rajhenburg.

(Imenovanje poštinih uradnikov.) Trgovski minister je imenoval sledeče asistente oficijalom: Karl Lienhard, Engelbert Leopold, Gustav pl. Töply, Otm. Skerjanc, Fran Haider, Leopold Rosmann in Const. Tandler za Gradec; Theodor Wiedenhuber, Mor. Vresnig, in Alojzij Bahovec za Maribor. Asistentom imenovani so nasledni poštini praktikanti: Karl Bresnik, Ed. Urban in Lud. Jozek za Maribor; Franc Natek in Pavel Leber za Celje; Emanuel Früchtl in Rudolf Verblatsch za Radgono, Jos. Lipusch, Alojzij Jakel in Franc Sackl za Gradec. Praktikanti so postali dr. Ciril Raday za Maribor; Jur. Reibnegger za Krško ter Jos. Schalko za Gradec.

(V Št. Pavlu v Sav. dolini) dobili so nov slovensko-nemški poštini pečat. Počasi padajo venderle drobtinice jednakopravnosti tudi za nas od vladne mize.

(Okrajni zastop na Vranskem) sklenil je dne 22. t. m. na predlog odbornika Anton Viranta resolucijo, katera se glasi: „Okrajni zastop vranski odobrava jezikovni naredbi za Češko in Moravsko kot čin pravičnosti ter prosi visoko vlado, da izda take naredbe tudi za vse slovenske pokrajine in tako uresniči člen XIX. državnih osnovnih zakonov“. Pri tem predlogu ostavil je sejno dvorano Karol vitez Haupt, ostalih 15 navzočih članov okrajnega zastopa pa je sprejelo soglasno omenjeno po Antonu Virantu predlagano resolucijo.

(Nova nezgoda za kmetovalce.) Kakor že v zadnjih letih, prikazale so se posebno letos nebrojne množice uničevalnih kobilic mej Tremerjem in Laškem. To je posebna vrsta kobilic, ki doseže samo dolgost 3 cm. a je grozno požrešna. Zove se latinskim imenom *Pescotetix alpinus*. Obleglje so več oralov zemlje, tako na gosto, da jih lahko z vsako stopinjo nad sto pohodi. Spustile pa se niso le nad listnato drevje, temveč tudi na nižje grmovje in setve. Ptice plašno zbežijo iz gozdov, kjer tega mrčesa vse živo šumi. Za nekaj časa ostalo bo od dotičnega zelenja le še golo steblovje.

(Laški trg.) Kdor je že kedaj bral grozovite pripovedke petkrajcarskih romanov, dobil je gotovo vtis, da so te pripovedke izmišljene, že zavolj predebelih grozovitosti, ki se sicer ne doživijo v navadnem življenju. Danes na sv. Rešnjega Telesa dan pa smo mi v Laškem doživeli tako grozno nesrečo, kakor je še ni kmalo kateri izmišljavi romanopisc pripovedoval. Janez Petek ima v bližini Laškega trga — v Stermecu — precej lepo posestvo. Danes okoli tretje ure popoldne tresčilo je med nevihto v njegovo hišo in kmalo se je vnela hiša ter so pogorela poslopja Peteka. Njegova bolna žena je obupana letela iz goreče hiše ter se zgrudila mrtva pod bližnjim drevesom. Sin pa — sedaj pri vojakah v Celji — pripeljal se je popoldan z b. zovlakom domov — da si bi odpočil za kako urico pri stariših in najde mater mrtvo, očeta pa obupano jokajočega pri gorečem posestvu. Bog se usmili!

(Slavna „Savinjska posojilnica v Žalci“) je poslala lepo svoto 100 kron kot prispevek za napravo glavnega oltarja v novi župnijski cerkvi v Št. Pavlu pri Preboldu, za kateri velikodušni dar se na tem mestu najtoplejše zahvaljujete.

Nabiralki za glavni altar.

(Iz Št. Petra v Sav. dolini.) Pri nas vse vre. Lenko dela in zboruje, da mu pot curkoma teče po obrazu. Z vso silo se hoče obdržati na županskem stolu. Obljubljuje zlate gradove, dal pa bode kamenja. Možje, bodite previdni in ne poslušajte prilizencev; zdaj so sladki ko jim gre za komando, potem vas bodo pa smukali. Naše geslo bodi: Proč z Lenkom in njegovimi privrženci! Proč z nemškutarijo! Vladajmo se sami, saj nismo otroci!

(Kat. pol. društvo za vranski okraj) priredi veliki shod v Št. Juriju ob Taboru dne 27. junija popoldne ob 3. uri v prostorih gosp. V. Južna. Vspored: G. državni poslanec Berks poroča o svojem delovanju v državnem zboru. G. Z. govori o sredstvih, kako bi se kmetu pomagalo. Slučajnosti. Vse volilce cele Savinjske doline vabi k temu shodu najljubnejše odbor.

(Silni nalivi v Gornji Savinjski dolini) so bili v soboto dne 19. junija t. l. Vsled tega so potoki tako narasli, da so stopili iz svojih strug. V Mozirji je Trnava prestopila bregove, razdrila je kjerbodi ograjo ob strugi, ter je preplavila vrte, njive in travnike. Tudi več plovov, brvi, mostičev in jezov je razdrila. Kjerbodi je voda udarila v stanovanja in hleve. Umé se, da so bili ljudje, ki tako velike vode že dolgo ne pomnijo, povsod v velikem strahu. Po njivah in travnikih je nasula po nekodi mnogo prod in peska, drugot zopet je pa dosti rodovitne zemlje odnesla. Škoda, katero je voda naredila, je torej prav znatna. Ponesrečil pa se ni nihče.

(Mozirje dobi električno razsvetlavo.) Tvrška Hocke, katera je kupila velike lesoreznice v Libiji pri Mozirji, namerava na tem mestu postaviti veliko tovarnico za izdelovanje raznovrstnih zidnih barv, za kar je v okolici dovolj primerne zemlje. Tovarnica se bode razsvetlila z električno lučjo, katera se bode od tod napeljala tudi v trg in bližnjo okolico. Zato se že sedaj pozivljejo vsi tisti, ki želijo v svojih stanovanjih in delavnicah imeti električno luč, da se oglasé pri gosp. Kusman-u, ki je sedaj zastopnik tvrške. Ena luč veljala bode celo leto 10 gl. morebiti pa tudi še nekaj manj. Svitlobe bode pa dajala za dobrih 15 sveč. Vsakteremu pa, ki si naroči električno luč, se bode tista brezplačno v njegovo stanovanje napeljala.

(Cesta Luče-Solčava.) Štajerski deželni zbor je v svoji seji dne 6. svečana 1894. odobril grajenje važno potrebne ceste Luče-Solčava ter pooblastil deželni odbor takoj pričeti z delom pod pogojem, grajenje z najpotrebnejšimi izdatki za 25.000 zgotoviti. Res, da so že tisto polletje cesto zgradili, nekaj stotakov celo pod proračunom prihranili. Na opazovalca napravila je ista utis okusnega dela. Seveda niso v proračunu in pri izvršitvi mislili na nalive, ki so se lansko jesen dogajali. Hudourniki razdjali so cesto povsem. Zopet so jele dotične občine moledovati pri deželnem zboru za pomoč, da se cesta popravi. Odgovorilo se jim je, da deželni zbor nima niti strokovnih močij, niti dovoljno imetka v to svrhu. Kar nima vrhovna deželna oblast, to naj bi imeta gorska občina! Naj bi se pri proračunskih sklepih ne dovoljevale tolike svote za kopališča, mlekarstva, knjižnice i. dr. — gotovo bi potem zadostovalo premoženje za toli potrebne deželne naprave. Jeli bilo treba lačno „Südmarko“ z zakupnim denarjem pitati!?

(Nesreča.) Na cesti iz Luče na Ljubno se je dne 15. t. m. voznik g. Simona Kukec ponesrečil. Konj se je blizu Črškega studenca splasil ter skočil v stran v Savinjo, dočim je voznik še pravočasno skočil iz voza. Čuda, da se konj ni bolj poškodoval, voz pa se je popolnoma zdobil. Kedaj bodo pač občine Ljubno in Luče na nevarnih krajih napravile zaslombe. Ali se zares mora poprej nekaj ljudi ubiti, da bodo tudi oblasti silile na napravo teh varnostnih stvari?

(Ponikva.) Pri občinski volitvi izvoljen je županom g. Jožef Mlakar, narodno značajan mož; svetovalcem pa Anton Goluf, Jak. Zdolšek in Ivan Podgoršek.

(Artiče pri Brežicah.) Velika nesreča, ki nas je zadela lansko leto, odprla je dobra srca, tako, da smo prejeli državno podporo v živilih. Posebno nam je dobro došla koruza. Pri razdeljevanji podpore je vedno navzoč vodja c. kr. okr. glavarstva g. pl. Vistarini. Ta gospod skrbi, da se pošteno in po potrebi in ne po velikosti premoženja razdeljuje, kar je edino pošteno in pravilno. Tudi njegova ljubeznjivost mnogo vpliva na tužno-obupno ljudstvo, ker je tolaži in daje upanje na boljšo bodočnost. Zato pa se mu od srca zahvaljujemo in kličemo: Bog nam ga ohrani še mnogo let!

(Čitalnico) osnovali so si v Kozjem. Pravila so že v potrjenje predložena. Bog daj vspeha!

Ne smela bi biti že nobena fara, kaj še li trg, brez te narodne naprave.

(Ptujsko polje.) Antropološko društvo na Dunaji je podelilo pravoslovcu g. Vladimiru Levcu v Gradci, popotno ustanovo, da preišče Ptujsko polje v agrarno-zgodovinskem oziru.

(Pomladanski izlet učit. društva za ormoški okraj) dne 3. t. m. v Jeruzalem in k Sv. Miklavžu vršil se je pri najlepšem vremenu na čast njegovim prirediteljem zelo imenitno. Učiteljstvu iz orm. okraja pridružilo se je mnogo učiteljstva iz ljutomerskega okraja in tako so se skupno v najlepši slogi in pri obilnem navdušenju rešile vse točke obširnega vsporeda. Izletnike je počastilo mnogo gostov; med njimi priljubljeni g. Ivan Miklošič, c. kr. vpokoj. vadniški učitelj iz Maribora, preč. gosp. dekan in župnik Schwinger, gosp. Vek. Kranjc z obitelji iz Ormoža itd. Gostilničar S. monič je povsem izvrstno postregel.

(Občina Jastrebec pri Ormožu) javlja, da ni pristopila k posojilnici pri Sv. Miklavžu, temveč, da je ostala pri posojilnici ormoški.

(Od Sv. Tomaža nad Ljutomerom) 14. jun.: Na včerajšno nedeljo imeli so ormoški in ljutomerski čitalničarji svoj shod pri nas. Okolica Sv. Tomaža in lepi razgled vabijo, kakor nalašč. Ker je skoro na obe strani jednako daleč, bilo je celo primerno izbrano shajališče. Okoli 80 čitalničarjev se je zbralo na lepo prirejenem vrtu pri g. Škerlecu; od ljutomerske strani je bila udeležba posebno številna. Povsod se čuti, da se tam vedno gibljejo mlade moči, ki na nobeno stran narodnega gibanja ne pozabljajo. Posebno so se nam dopadli slovenski kolesarji od ljutomerskega kluba „Ptiči-seliči“. Tako je prav! Krepka možka mladost naj se zbira v čila, narodna društva. Tem čvrstim dečkom mora vsak od srca zaklicati njihov lepi pozdrav: „zdravo!“ Razveseljevali so nas tudi lepi nagovori in petje ljutomerskih-ormoških pevcev. Iz Ptuja prihitel je z večjo družbo g. dr. Bela Stuhec, kateri nam je radovoljno dodal par lepih točk v baritonu. Skratka, to je bil prijateljski shod narodnjakov iz treh okrajev, kakršnih si več želimo. Čuli pa smo izreči željo, naj bi se v kratkem pri Sv. Tomaži priredil politični in gospodarski shod. In to željo javimo ormoškemu političnemu društvu „Sloga“, kateremu bodemo hvaležni, če nam kmalu oskrbi zaželjenega poduka.

(Iz ljutomerskih goric.) Nič nismo veseli letošnjega sprotiljetja. Lanski trs ni dobro dozorel, zato je bilo letos takoj v početku malo grozdja videti. Pa še bi bilo, da bi vsaj to lepo odcvetovalo. Zdaj pa nam je v najlepšem času udaril na gorice hud naliv in marsiktera kaplja je šla po vodi. Tako se nam godi skoro vsako leto, odkar so po naših gorskih robovih posekane šume, ktere so poprej pokrajino varovale nalivov in toče. Zato bode treba, da naše občine in drugi zastopi prosijo za strogo izvrševanje gozdnih postav.

(Iz Noršince pri Ljutomeru.) Včeraj dne 20. junija t. l. izvršil se je ustanovni shod novega gasilnega društva za našo občino, h kateremu pa bode pristopilo tudi več Šalenčanov. Novo društvo pristopi „Zvezi slovenskih gasilnih društev“. Načelnikom je voljen g. Marko Canjko iz Babinec. S tem je izpolnena vže dolgoletna želja naših občanov in upamo, da bode novo društvo dobro napredovalo, ker je že prvi večer pristopilo nad 50 udov. Za ustanovitev so se posebno trudili narodnjaki iz Ljutomera g. Ivan Karba in g. dr. Rosina. Pomagali so nam tudi gospod Jožef Rajh iz Mote in nadučitelj gospod Pušenjak. Prosimo še nadalje pomoči. Pomoz' Bog!

(Stariši pazite na otroke in šibice.) V Šalovcih blizu Središča zgodila se je 15. t. m. velika nesreča. Pri posestniku Krajncu so odšli vsi na polje v opravkih. Doma so pustili in zaprli predpoldan dva otroke. Prvi tri leta star je sedel za pečjo, a drugi 5 mesecev star je bil v zibelki. Po preteku dveh ur se vrne mati gledat ter najde zibelko gorečo in mrtvega majhnega otroka na pol pečenega. Na kričanje pride sosed in ji pomaga ogenj pogasiti, da se je zabranila še večja nesreča. Starejši otrok je bil se zaprl v drugo sobo, ki je gotovo zatrosil ogenj, kjer so ga brezskrbnega našli. Stariši!

skrivajte vendar šibice, da se zabranjujejo taki strašni dogodki.

(Sv. Andraž v Slov. gor.) Veselica bralnega društva h koncu meseca maja vršila se je ob številnej udeležbi. Počastili so društvo gostje iz sosednih župnij. Društveni predsednik učitelj g. Josip Čeh omenja v daljšem nagovoru društveno delovanje v občini, ter obžaluje premajhno zanimanje nekaterikov za društvo. Obširen temeljiti govor nadučitelja g. Ivana Streleca napravil je na poslušalce jako dober utis. Utemeljeval ter razpravljal je sledečo snov: 1. Prodavanje posestev sosednim nemškim kupcem ter tega posledica. Da je bilo to razpravljanje jako umestno, posname se lahko že iz tega, da pridejo v tukajšne kraje „nemški barantači“ odkupovat posestij, katere potem navadno razkosajo in prav dobro razpečajo. Kaj čudni so pogoji pri takem kupčevanju, kateri so seveda le za kupca vsekako ugodni. 2. Razkosavanje zemljišč. 3. Izročevanje posestva oziroma dedšine svojim otrokom ter prekladanje z visoko užitnino. Da je govornik s svojim praktičnim ter razmeram prikrojenim govorom zelo ustregel, pokazalo je občinstvo z odobrovalnimi vzkliki med razpravljanjem. Igro so uprizorili domači diletanti, fantje in dekleta s takim uspehom, kakoršen si je bil želeli za naše razmere. Tudi s petjem pokazali so fantje in dekleta, kak ugoden uspeh so dosegli z marljivostjo in z vstrajnostjo, le tako naprej!

(Pri pomladanski dirki v Mariboru) dne 13. junija t. l. so tudi svojo spretnost pokazali slovenski naši kmeti in to g. Martin Babič iz Gornjega Krapja blizu Ljutomera sè svojo 7letno kobilico „Danco“; [g. Anton Bežan iz Šalincev pri Ljutomeru sè svojo vže mnogokrat obdarovano 7letno kobilico „Dragico“ ter g. Alojzij Vrbnjak iz Kuršincev pri Malinedelji sè svojo kobilico „Teznico“, kateri so si vsi lepe in zaslužene darove priborili. Živila umna konjereja!

(Nevarna kopel.) Pred nekaj dnevi trudil se je neki delavec pri Scherbaumovem mlinu v Bistrici pri Mariboru z vozom blizu apnenice. V tem ga potisne oje v jamo. Padel je z glavo naprej v apno, iz katerega so ga še le čez čas izvlekli. Revež je na to ležal 7 ur v vodi, ker ni hotel vsled bolečin iz potoka, kamor so ga položili. Po vsem obrazu se je hudo ožgal.

(Neprevidnost ka-li?) V Bistrici pri Mariboru lomi kmet F. Lipnik (Lipouček) kamenje. Vže pred nekaj meseci padel je jako nevarno raz skale. V četrtek t. j. 10. t. m. hotel je spat skalo razstreliti. Ker se smodnik ni unel, jel je po luknji vrtati. V tem počli strel in ravno Lipniku v obraz. Seveda se je zvrnil raz skale. Obraz mu je sajast, kakor zamorcju. Desno oko mu je najbrž izgubljeno.

(„Delavsko bralno in pevsko društvo v Mariboru“) sklenilo je v odborovi seji dne 21. majnika t. l. prirediti v soboto dne 3. julija t. l. veselico s petjem, godbo in raznimi drugimi zabavami, in sicer 1. V čast slovanskima blagovestnikoma sv. Cirilu in Metodu. 2. Obhaja društvo triletnico svojega obstanka. Zato veselico delajo se skrbne priprave, v kolikor to društvu dopuščajo nedostatna sredstva in pičle moči. Ker se društvo mora boriti z znotranjimi in zunanji težkočami in ovirami, ter da se mu zagotovi življenje še nadalje, usoja si odbor vabiti k omenjeni veselici dne 3. julija t. l. vso slovensko mariborsko in okoličansko zavedno občinstvo, kakor tudi zunanje rodoljube.

(Lep dokaz napredka.) Za vladanje našega cesarja vstanovilo se je 9290 šol; od teh odpade na Štirsko 417. Ali je treba še boljšega dokaza o blagem prizadevanji našega premilega vladarja za splošni blagor svojih podanikov!

Druge slovenske novice.

(Kranjske razmere.) Nek celjski odvetnik poslal je dne 10. vinotoka 1896 nadzorništvo deželne naklade v Ljubljani prošnjo, da bi se mu potrdilo, da se je nadzorništvo leta 1891 plačala neka užitnina. Ker je prošnja dne 10. vinotoka 1896 odšla po pošti iz Celja, je bila dne 11. vinotoka 1896 gotovo že v Ljubljani. Človek, bi pričakoval rešilo take priproste prošnje v teku nekaterih dni. Pa še le dne 23. prosinca 1897 se je prositelju dostavil odlok od 26. grudna 1896 št. 394, s katerim se je rešila njegova omenjena

prošnja. Toraj več kakor dva mesca je potrebovalo nadzorništvo deželne naklade da je rešilo to priprosto prošnjo, in daljni mesec, da je rešitev dostavilo. Pa najhuje nas ta nemarnost še ni presenetila. Še bolj neljubo nas je zadelo, da je bil odlok nemški, akoprav je bila prošnja slovenska. In ta nemški odlok je pisan celo na slovenski rubriki, katero je prositelj svoji prošnji priložil, tako, da je cela listina na pol slovenska in na pol nemška. Na Štajerskem se godijo našemu jeziku dan za dnevom neštevilne krivice, vendar smo že toliko priborili, da državni uradi slovenske vloge praviloma slovenski rešujejo, le izvanredno se na kako slovensko vlogo dobi še nemško rešilo. Da pa na Kranjskem, kjer so vendar Slovenci na krmilu, celo deželni uradi slovenske prošnje nemško rešujejo, to je vendar skrajni škandal. Ali v kranjskem deželnem odboru ni odbornika, ki bi se za take stvari brigal? Slovenski stranki na Kranjskem se ne prestando prepirata za svoja dozdevna načela, vsi rodoljubi zunaj Kranjske pa so že davno prepričani, da ti dve stranki iz osebnih razlogov le v narodnem izdajstvu tekmujeta. Radi bi vedeli, kdo je na čelu tega „uzornega“ nadzorništva za deželne naklade in kateri deželni odbornik nadzoruje, ta deželni urad. Morda naši želji ustrezajo ljubljanski časniki. Na omenjenem odloku se podpis ne da brati.

(„Veliko narodno slavnost“) blagoslovljene zastave pevskega društva „Ljubljana“ prirede dne 27. junija 1897. v Ljubljani. Na bratsko udeležbo vabi odbor pevskega društva „Ljubljana“.

(Mestna hranilnica v Ljubljani) podelila je v svoji seji dne 20. t. m. več stalnih služeb in sicer so imenovani gg. Ivan Hrast tajnikom, Anton Trstenjak kontrolorjem, Fran Pretnar blagajnikom, Josip Kuralt pristavom, Evgen Lušnik in Ivan Frelih pa asistentoma.

(Neprevidno streljanje.) Dne 17. t. m. streljali so v Vižmarjih s topiči. Jeden fantov nasuje velik topič — težek 44. kg. — brezdimnim smodnikom ter zabije po vrhu opeke in kamenje. Topič pa se razleti ter zadene tri izmed navzočih fantov in sicer jednega v trebuh, dva pa v noge. Vse tri so odpeljali v bolnico v Ljubljano. Opraskali pa so razleteči kosi še več oseb, vendar ne nevarno.

(Gorensko.) Kdor družega ne ve, pa vremenu govori. A letošnje vreme je tako zanimivo, da nas sili vse druge vesele in žalostne novice pozabljati. To občutijo posebno naši gorenski kraji. Dne 19. t. m. zapadel je okoli Rateč sneg, kateri je čez noč zmrznil, tako, da je pokrivala debela ledena skornja setve in travnike. Vse je potlačeno in vničeno. Koder so seno pokosili, trebalo bi jim ga bilo sušiti pod snegom. Kaj enakega se težko pomni.

(Šolsko veselico) priredili so dobrotniki v Litiji učencem in učenkam ljudske šole dne 22. t. m. Veselica vršila se je v gozdiču poleg trga, kjer so bili otroci pogoščeni; vmes pa so otroci deklamovali, peli in igrali. Veselo je bilo gledati srečne otroke. Srčna hvala dobrotnikom!

(Pogorela je) Jurij Južna, posestniku v Zagorji ob Savi hiša v noči dne 17. t. m. Kako je ogenj nastal še ni znano. Goreti je začelo v dimniku. Hitri pomoči s postaje je zahvaliti, da se požar ni razširil.

(Radeška podružnica sv. Cirila in Metoda) priredi dne 29. junija t. l. na praznik sv. Petra in Pavla veselico družbi v korist. Svirala bode pri veselici vojaška godba in se vršil še raznovrsten vspored.

(Občinsko svetovalstvo v Krškem) je sklenilo v svoji seji 13. t. m. slovesno praznovati cesarjevo pedesetletnico, osobito s tem, da napravi v mestu več vodnjakov.

(Umrli je) v Metliki pač najstarejši kranjski duhoven, umirovljeni župnik Anton Krašovec 91 let star.

(Toča.) Iz Slavine se poroča, da je bil tam in v okolici dne 19. t. m. strašen vihar in toča. Grmelo in treskalo je ter bila po nekod grozna ploha, a po drugod sula je suha toča. Toča je pobelila celo pokrajino na debelo. Posebno hudo so prizadete vasi Selce, Gradec, Peteline in Nemška vas. Gorski potoki so močno narasli se drvili s točo v nižine. Cestnarji so morali točo

raz cest kidati, liki pozimski sneg, da se ni promet pretrgal.

(Na Koroškem) bilo je pretečeni teden več požarov, tako v Št. Jakobu, kjer je strela užgala kmetu Komatarju hišo in hlev ter v Ločah pri Beljaku, kjer je ogenj upepelil tri hiše z gospodarskimi poslopji. Kako je ogenj nastal ni znano. Dne 9. t. m. pogorelo je v Št. Vidu na Glini 10 hiš.

(Velika riba.) V Št. Andreju pri Beljaku vjel je nedavno v Dravi neki ribič soma, ki je tehtal 40 kg.

(Imenovanje.) Višji finančni komisar g. Fran Tomažič je imenovan tajnikom pri finančnem ravnateljstvu v Trstu. Profesorjem na moškem učiteljskišču v Kopru pa je imenovan Fran Finžgar.

(Iz goriških krogov.) Ni še dolgo tega, da smo naznanili, da je začela goriška narodna stranka vsestranski gospodarstveni in obrtni boj napram Italijanom, kojim je bil zadnji čas prevelik greben zrasel. Obljubili so vsi slovenski časopisi ta boj širiti in podpirati. Veselja ploskamo pohvalo tem predstražam Slovencev. Njihov bojkot kaže vrle vspehe. Slovenski napisi nad prodajalnicami in gostilnami prikazivajo se kakor gobe po dežju. A niso še dosegli zadosti jamčenih vspehov, ne bodo še takoj sklepali miru, temveč vstrajajo v slavnem boju. A čitati je treba, kako delujejo vsi stroji njihovega časopisja, kako se zanima pojedini v sodelovanju. Ako le vidijo kojega domačina vstopiti v italijansko prodajalnico, takoj ga javno okrtajo v svarilo svojcem. Italijani strašno vznemirjeni tekajo, kakor mravljinici, ne vedoč, kod rešitve. Začeli so pod ceno prodajati, da zvbijo vsaj za prvi čas kupce — no potem bi zopet po starem, ali še pa „pod“ da se za sedaj maščujejo. Osebna „zaveza“ pa skrbi za „ponesrečneže“. Naj razvidijo iz tega naši štajerski rodoljubi, da ni zadosti, le govoriti ali tudi tu in tam enkrat zapisati: svoji k svojim! V resnici pa . . . Bog nam grebe odpusti!

(Koprski napadovalci obsojeni.) Dne 6. aprila t. l. napadli so 4 italijanski rokodelci slovenske dijake c. kr. učiteljskišča v Kopru. Pri obsodbi v Trstu dne 11. t. m. obsojeni so napadovalci po 5, 4 in 3 mesecev v ječo. Dne 14. t. m. bila je zopet ravno tam obravnava zbok ravno tacega zločinstva. Obsojena sta krojač Minca in brivec Pieri, in sicer prvi na 10 drugi na 8 mesecev težke ječe. Napadla sta v družbi tretjega, ki pa je oproščen, na parniku „Carli“ dne 20. aprila gojence Kutin, Vales, Orel in Kleinmayr brez povoda, suvala jih in pljuvala na nje ter grozila vse v vodo pometati. Ravnatelj učiteljskišča, pri kojem so se dijaki pritožili, jih je odgnal ter zahteval, da se kaznujejo. Obsodba mu morda odpre oči, da so bili dijaki nedolžni. Dne 21. t. m. pa se je začela obravnava proti obtoženim 23 Barkovljanom, ki bo trajala 3—4 dni. Radovedni smo, kako bo postopala sodnija!

(Isterske posojilnice.) V Istri so samo 4 slovenske posojilnice: v Kopru, v Pulji, v Podgradu in v Pazinu, kjer je podružnica puljske posojilnice. Vsi ti zavodi dobro delujejo, da si imajo povsodi velike težave. To je posebno v Kopru opazovati, kjer deluje slovenski denarni zavod sredi sovražnega laškega elementa, in kjer morajo vsled določil v pravih odborniki brezplačno svoj posel opravljati in to že dolgo vrsto let. Krepkejše se razvijate posojilnici v Pulji in Pazinu, o delovanju podgrajske posojilnice v lanskem letu pa še nismo obveščeni. V Istri bi bilo treba še več denarnih zavodov, n. pr. v Buzetu, ali pa še v Dolini, v Kastvu, Jelšanah in tako dalje. Naj bi „Zveza slovenskih posojilnic“ v tej reči kaj ukrenola!

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Vsestransko se trudi vlada doseči sporazumljenje mej Čehi in Nemci, a kakor se do sedaj kaže, je vse bob v steno. Poroča se, da se je grof Badeni izrazil, ako se do jeseni ne pokaže nikakršen vspeh v tem oziru, ne bode preostajalo družega nego razpustiti državni zbor ter sklicali volilce v dogovorjenje.

(Zvišanje uradniških plač.) Nek nemški list prinaša zagotovilo, da je ministerski predsednik grof Badeni proti predsedniku nekega uradniškega društva obečal, da se državnim

uradnikom že z 1. januarjem 1898. leta plače zvišajo. Tako določuje tudi zakon, kojega je sprejel državni zbor.

(Slovanski časopis v nemškem jeziku.) Zadnje dni posvetovali so se odborniki slovanskih državnih poslancev, in sicer Čehi, Poljaki, Rusini, Slovenci in Hrvatje o izdaji tednika v nemškem jeziku, ki bode zastopal koristi vseh slovanskih plemen v Avstriji ter bo nekako glasilo slovanskih poslancev na Dunaji. Ker sedaj ni nobenega lista v tem smislu — „Politik“ bavi se le z zgolj češkimi zadevami — bil bi namerovani časopis velicega pomena. Zastopal bo vsak slovanski narod v Avstriji kot celoto, brez ozira na medsebojne spletke ter prinašal tudi pesniške proizvode vseh Slovanov. List hoče biti vsestransko neodvisen in bo izključil vsako versko, cerkveno, stanovsko in strankarsko vprašanje.

(Bakreni drobiž.) Finančno ministerstvo objavilo je, da ostanejo stari bakreni 1 krajcarji ter pol krajcarji le samo do 1. julija 1898 v splošnem prometu. V javnih blagajnah sprejemal se bode ta denar do 31. debembra 1899. leta. Pozneje bo ob vsako veljavo.

(Na jugu se jasni.) Hrvatska prava narodna stranka začela je resno pogajanje za bratovsko sporazumljenje mej Hrvatim in Srbi. Zavladalo je zbok tega splošno veselje, kojega vsi južno-slovanski listi razširjajo. Veselil bi se te sprave gotovo vsak Slovan, osobito mi najbližnji sosedje. Kaj bi se potem dalo doseči v gmotnem in duševnem napredku bratovske zajejnosti. Da bi se vresničilo!

(V baronski stan povzdignjen.) Grajščaku ter udu gosposke zbornice dr. Fran Ladislav Riegerju podelil je cesar viteški red železne krone II. reda, ter je zbok tega po pravih omenjenega reda v barona povzdignjen. Čestitamo češkemu rodoljubi.

(Nečuvana mažarska krivičnost.) Slovanskemu življu povsem nasprotni listi začeli so odločno obsojati mažarsko nasilstvo napram Hrvatom v gospodarstvenih ozirih. Da ne bi bila v istini res skrajna krivica, ne kazali bi Hrvatom svojega sočustva celó nasprotni Nemci. V ogerskem državnem zboru odobrili so nedavno sklep gledé državnega proračunskega posojila 100 milijonov, katero velikansko svoto vporabiti hočejo edino v svrhu ogerskih državnih železnic. A kaj bo imela Hrvatska od tega dolga, h kateremu ji je odmerjene milijone plačevati? Kakor kaže proračunski predlog — nič! Za razširjanje kolodvorov po večjih ogerskih — samo ogerskih — mestih, odmenjenih je 17 milijonov. A v Karlovcu, kjer je kolodvor le nekaka baraka, ne privolijo vinarja. Mažar sledi, kakor vidimo, zasukanemu pregovoru napram Hrvatom: „Ako si tudi midva nisva brata, mošnji najini sta si sestri“.

(Ogerska.) Mej tem ko se delavski stan v ogerskih nižinah skuša sè silo pridobiti večjih predpravil od svojih židovskih gospodarjev, kar pa njihovo stanje zbok nepremernih tirjatev delavcev ter nepremišljenega postopanja vlade le shujša, jeli so trpini v gornjih ogerskih pokrajinah drugo sredstvo vporabljeni, da se ubranijo židovskega oderuštva ter vladnega izkoriščanja. Narodna stranka sporazumila se je, da hoče povsod ustanovljati kmetijske zadruge, kojih smoter bo, kmetško krščansko ljudstvo oskrbljevati s cenimi živili in drugimi kupčevalskimi predmeti. V Budapešti se ustanovi „Zaveza krščanskih konzumnih zadrug“, od koder bodo te dobivale vse potrebno po mogoče nizki ceni. Neizmerno velikega pomena bi bile te zadruge za obožano in izsesano ljudstvo, osobito za premehkočutne Slovake.

Ogled po širnem svetu.

(Italijanski delavci.) Prava božja pokora za vse avstrijske, osobito pa slovenske pokrajine je druhal italijanskih delavcev. Vtrjeni v vsakojakih nadlogah v domačiji in privajeni gladi, lahko vspešno tekmujejo za plačilo z našimi delavci in obrtniki. Vsaj še pri najpicljejši plači prihrani si toliko, da sebe in svojo družino čez zimo preživí. Njegov želodec je že tako vrlo prestrojen, da na migljeji neha kruliti. Za jutrk pije vode ter založi odpadek smodke, o

poldne skuha si pest debelo polento, ter, ako mu je sreča mila — uhvati kojoj lastavico ali vrabca; no, če vsega tega ni, zlekne se v travo ter počaka — da glad sam o sebi mine. Za večerjo pa gre itak — spat. Razun tega, našemu obrtu in rokodelstvu jako škodljivega tekmovanja in pritiska, nimajo ti „klasični“ sinovi nič kaj tanke vesti glede premičnosti in sleparije, a zadnji čas so celo jeli kazati svojo abruško-garibaldsko navado v napadih in pretepanju, tako v Škedenju, kjer so brez povoda se spoprijeli sè slovenskimi delavci. Seveda so po dogodku takoj pobrali kopiti čez mejo, a proti slovenskim delavcem pričela se bo stroga preiskava. Ljubo nam je tedaj čuti, da so se jele v italijanskem zboru vršiti pogajanja za ugodnejše pogoje v zaslužku in oskrbljevanju delavcev in sicer: Ako se delavec ponesreči ali postane stalno nezmožen za delo iznašala bi oškodnina 3000 lir. V oskrbovanje v starosti in pohabljenosti zahteva se od države 10 milijonov lir stalnega zaklada in vsakoletnega prispevka 800 tisoč lir. V rudnikih in kamnolomih pod zemljo smejo se sprejemati le 14 let, nad zemljo pa vsaj 12 let stari. Ženske pa pri rudnikih sploh ne smejo delati. Plačevati se mora v denarjih ter ne smejo imeti posestniki rudnikov ali njih sorodniki v bližini gostiin. Ako se te točke izvedejo, pomagano bi bilo dokaj delavcem, a našim deželam bodo morda te „kobilice“ nekoliko prizanašale.

(Na Nemškem) kuha se zadnji čas velik prevrat v državnih upravah glede osobja. Admiral Hollmann odložil je na lastno prošnjo mesto državnega tajnika, za kojoj službo je imenovan kontreadmiral Tirpitz, ki bo ob enem tajnik mornarice. Na jesen pa gre tudi kancelar Hohenlohe — najbrže v brlog starega lisjaka Bismarcka, svetovno politiko — prežvekat.

(Nov davek obrtnim in kupčevalskim potovalcem.) Rumunski vladni odbor razpravlja ravnokar predlog obrtnega davka, vsled kojega bi bilo vsem potovalcem inozemskih tvrdk plačevati določen davek in sicer ovi, ki obiskujejo le mesta 12 sto frankov, potovalci po deželi pa 24 sto fr. na leto. Potovalci domačih tvrdk ostanejo vsakoršnega davka prosti. Dunajska kupčijska in obrtniška zadruga pa se je obrnila k trgovskemu ministru s prošnjo, naj posreduje za ničevost nameravanega zakona. Najbolj trepetajo seveda „siromaške“ židovske tvrdke.

(Velepomenljiv praznik na Angležkem.) Angleška svetovna vlada obhajala je dne 20. t. m. velikansko slavnost, koja je nadkrilovala takorekoč vse, kar je svet dosedaj videl in uprizoriti vedel. Slavila je namreč ta dan angleška kraljica — indijska cesarica Viktorija 60letnico svojega vladanja. Proslava pa ni bila namenjena le vladarici, ampak splošnemu razvitku države, ki se je za njenega vladanja v nedosegljivost popel. Angleška ima sedaj svetovno nadvlado, sosebno kar se tiče naselbin novega sveta, njen jezik postal je prvim svetovnim, kojega govori okoli 375 milijonov podloženih Angležev — je ogromno število naseljencev ter obrtnega in prometnega sveta. Državni imetek povzdignil se še od 52½ milijonov nad 112 milijonov, državni dolg pa vpadel od 820 pod 660 milijonov. V politiko ostajih evropskih držav se ni Angleška v tej dobi dosta vtikala, sosebno vzdrževala se je vsakojakega vpliva na razmere tujih držav, odkar se je orjaška njena oblast v pridobljenju novega sveta širiti jela. Pač pa je pazno motrila in opazovala vsako gibanje ostalih držav, ter marljivo izkoriščala vse, kar se je tikalo nje. Vsekakor je imela kraljica srečno roko pri izbiranju potrebno primernih mož za državno krmilo, le temu slučaju se je zahvaljevati, da se je država, dasi pod ženskim žezlom, popela na vrhunec gmotne in duševne nedosežnosti. Ne dal bi se nobeden zgodovinski svetovni priboritelj in vladar primerjati z njeno dolgo in res cvetočo vlado — ko ne bi, kakor mrtvaška senca opremljala to vlado zavest in misel nečloveškega zatiranja nesrečnih Ircev. Sploh ni bila ta vlada nikoli manjšim narodom prijazna. V imenu avstrijske vlade udeležil se je te slavnosti nadvojvoda Franc Ferdinand.

(Grška in Turška.) O miru se še do sedaj ni prav nič stalnega dognalo. Evropske oblasti zvrčajo zbok tega krivdo na turške poslanike,

ki hodijo za vsako točko posebej po dovoljenje k sultanu. Turki dolžijo nasprotno evropske poslanike, ki neki nimajo dovoljnega povjerenja za sklepanje. „A tepi psa s polenom, ali poleno s psom, boli le psa.“ Tako občuti tudi tukaj nedoslednost edino Grška. Gospodarske razmere tukaj očitno slabijo; vzdrževati ji je veliko vojno, a tudi splošni promet je običal. V posebni okrožnici pritožuje se na evropske oblasti, kakšna krivica se godi njihovim pokrajinam po turških vojakih, kateri brezobzirno plenijo in uničujejo sosebno po Tesaliji, ter kako nezakonito se pritiska na prebivalstvo, da podpisuje prošnjo za predajo Tesalije Turki. Vendar se govori, da so že Turki zadnji čas „poželi“ ter začeli polagoma Tesalijo ostavljati. Turška vojna oblast vporablja ves vpliv, sultana pregovoriti ali tudi prisiliti, da ne pusti pedi premaganega ozemlja „nevernikom“. Računajo na nesposobnost in strahopetnost grške vojske, mami jih slavohlepje tudi ostalim sosednim narodom svojo moč (!) pokazati ter zastavo polumeseca razviti. A tu bi se znali opeči. Vstanovilo se je skrivno društvo, koje preti evropskim zastopnikom njihove palače v Carigradu poslati v zrak, ako sultana silijo, Tesalijo odpustiti. Pripravljene so Kreto dati v zameno. Seveda Kreto, ker itak vedo, da je ta otok za nje zgubljen.

(Otok Hawai priklopljen Zedinjenim državam.) Ta jako rodovitni otok imel je od pamti-veka svojo lastno ustavo ter lastnega kralja. Mnogi se še spominjajo, koliko zabavo so imeli Dunajčanje z njegovim kraljem, ki se je pred leti na potovanju tam mudil. Amerikanski vladi pa se je sedaj posrečilo ta otok popolnoma podjarmiti ter priklopiti svoji državi.

(V Indiji) je bil nedavno grozno silen potres. Na mnogih krajih se je zemlja razpočila ter se pogreznila cela poslopja. Vsled tega ne bodo zamogli tako obhajati vladarsko slavnost svoje cesarice, angleške kraljice, kakor so nameravali, ker ni varno streljati, da se nebi raztresena poslopja razsula, a tudi zbiranje ljudstva v hišah iz ravno tega vzroka ni varno.

Dopisi.

Libija pri Mozirji. Da si ležijo naši vinogradi že ob meji vinskega obnebja, tako je vendar v njih še pred kakimi 20 leti priraslo prav mnogo in tudi prav dobrega in okusnega namiznega vina. Pa kakor drugod, tako so tudi tukaj v zadnjih letih jeli vinogradi hudo pešati in to najbolj vsled strupene rose, deloma pa tudi vsled napačnega obdelovanja, katero je tudi mnogo zakrivilo, da je trta tako opešala. Nekaj vinogradov opustilo se je že popolnoma, drugi pa so se sicer še ohranili, pa le bolj imenoma. Vina se v teh vinogradih tako malo pridela, da se dostikrat niti stroški za delo ne povrnejo. Ker pa zemlja in obnebje vinski trti prav dobro ugajata, zato pač ni nikakega dvoma, da bi se naši vinogradi ne dali zopet prenoviti, treba je le, da se z vso resnobo in razumnostjo tega dela poprimemo. Potrebno je pa najpopred, da se v umnej novejši vinoreji dobro izurimo, kakor so se n. pr. na Bizeljskem, kjer sedaj vsak viničar vse opravke z ameriškimi trtami prav dobro umé. Prav primeren je bil torej poduk, katerega smo imeli pri nas na binkoštni ponedeljek. Govornik, Fr. Praprotnik, nam je najpopred nekaj povedal od trtne uši, od kod je prišla, kako živi in kako se je hitro po vseh vinogradnih krajih razširila ter neizmerno veliko škodo naredila. Veliko let so ljudje premišljevali, kako bi jo utrebili, pa vso prizadevanje je bilo zastonj. Končno pa so poskusili cepiti in zasajati divje ameriške trte in to se je prav dobro obneslo. Amerikanke namreč tako močno in bohotno rastejo, da jim trtna uš prav nič ne škoduje. Da si v našem kraju trtne uši še niso zasledili, tako je vendar prav lahko, da se prej ali slej tudi k nam zatepe in je torej prav skrajni čas, da takoj začnemo svoje vinograde prenavljati ter jih s cepljenimi ameriškimi zasajati. Tako se bodemo nevarnosti, ki nam od te strani preti, še najbolje vstavili. Govornik nam je kazal, kako se nasadi matičnjak, kako se režejo in vlagajo ključi, kako se cepijo in zasajajo bilfe. Tudi o cepljenju na zeleno nas je natančno podučil.

Kakor smo videli, so vsi ti opravi prav lahki, le nekoliko spretnosti je treba, katera se pa edino le po marljivi vaji pridobi. Priliko smo tudi imeli spoznati in ogledati si tiste vrste ameriškkih trt, katere so po mnogoletnih skušnjah izvedenih vinorejcev kot najboljše za podlago priporočajo. Tudi o strupeni rosi, ki naše vinograde posebno hudo napada, smo slišali, kakor tudi o načinu, po katerem bi se dala ta trtna bolezen z zjedinjenimi močmi popolnoma zatreti. Želeti je pač, da bi si poslušalci vse te nauke ne le dobro zapomnili, temveč jih tudi dejanski izvrševali sebi in celemu okraju na korist. Kakor se je pri nas v zadnjih letih precej oživelo umno sadjarstvo, tako se naj oživi tudi umno novejšo vinarstvo. Ako se to zgodi, potem bodo naši že na pol ali pa do cela opuščeni vinogradi zopet ozeleneli in rodili nam bodo več in boljše vinske kapljice, nego pred kedaj. Ne odlagajte torej vinorejci s prenovitvijo svojih vinogradov, vsaj vam prilike, se temu priučiti, ne manjka, treba je le nekaj dobre in trdne volje. Razmere pri nas na kmetih so vsled raznih vzrokov tako žalostne postale, da bolj žalostne biti ne morejo. Vendar pa radi tega ne smemo obupati, temveč si moramo najpopred sami pomagati. Na tujo pomoč se zanašati, bi pač nikomur ne svetovali, kajti se ona le prerada izjalovi, kakor ostanejo navadno tudi obljube, katere se nam pri raznih prilikah davajo, da se nam bode kmalu pomagalo, le prazne obljube. Zanašajmo se najpopred sami na sebe, na delo svojega razuma in svojih rok, poleg pa poslušajmo in ubogajmo tiste, ki nam res dobro želé — Po končanem govoru smo še dalje časa v prijateljskih pogovorih skupaj ostali. Da si vreme ni bilo posebno ugodno, tako je bila udeležba vendar tolika, da so bili vsi prostori popolnoma zasedeni. Družbo pa so kratkočasili domači pevci s svojim lepim in prijetnim petjem, za kar jim gre še posebna hvala vseh, ki so se shoda udeležili.

Slov. Bistrica. Slovesnost, ktera se je vršila v Slovenski Bistrici 8. dne meseca junija t. l. povodom petindvajsetletnice obstanka slovenskobistriškega učiteljskega društva se je kaj sijajno obnesla.

Ob 10. uri predpoludne je bilo zbrano učiteljstvo pri slovesni sv. maši, ktero je daroval velečastiti častni fanonik in dekan bistriški gospod A. Hajšek.

Po maši je bilo zborovanje v šolskem poslopju. Tukaj se predsednik g. Polanec zborovanje otvorjajoč, spomni najpopred Njega Veličanstva, presvetlega cesarja Franca Jožefa I. ter svoj govor konča s trikratnim „živijo“ nanj. Na to se zapoje cesarska pesem. Istočasno sklenejo zbfani odposlati na cesarsko kabinetno pisarno brzojavnico, kot izraz udanosti in zvestobe zbranih do cesarja in njega prevzvišene rodovine. Nadalje se pozdravijo še prisotni gospodje, gospe in gospice gostje, tako c. kr. nadzornik gospod dr. Bezjak, mestni župan g. Albert Stiger, zdravnik dr. Bergmann in Mavro Dürbauer, kontrolor g. Lešnik, lekar Petzolt in zastopniki raznih učiteljskih društev. Srce je poskakovalo vidivšim toliko tovarišev in tovarišic iz ptujskega, celjskega, konjiškega, ormoškega in ljutomerskega okraja; — samo iz mariborskega, nam najbližjega okraja ni bilo nikogar.

Slavnostni govor je imel g. Ludovik Černe. V jasnih potezah je načrtal zgodovino društva in slikal z živimi barvami, kako je delovalo društvo za naobrazbo članov, za povzdigo šolstva v okraju sploh in učiteljskega ugleda posebej. Pa tudi je povedal, kako je možko in odločno pobijalo nazore in težnje, ki bi znali šolstvu ali učiteljstvu biti v kvar. Gromoviti „živijo“ in „dobro“ na koncu govora so kazali jasno, da se je gosp. govornik svojej nalogi vseskozi izborno odzval.

Ob 1. uri popoldne se je zbralo nad 60 udeležencev v lično okrašenih dvoranah g. K. Neuholda k slavnostnemu banketu. Na prvem mestu sedel je c. kr. okrajni nadzornik g. dr. Janko Bezjak s svojo soprogo; njemu na desni visokočastni gosp. kanonik in dekan A. Hajšek. Prvi je spregovoril predsednik g. Polanec ter napil zdravico presvitlemu cesarju. Trikratni burni „živijo“-klici zadonijo po dvorani, vse

vstane raz sedežev; pevci in pevkine pa zapoje cesarsko pesem. Predsednikov namestnik gosp. Sabati, napije v drugi zdravici visokemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu, g. Svetlin predsedniku okrajnega šolskega sveta slovenbistriškega, okrajnemu glavarju g. Kankowsky-ju; g. Pukmajster c. kr. nadzorniku g. dr. Bezjak-u, g. Tribnik g. Albertu Stiger-ju, mestnemu županu; g. Koropec častitemu kanoniku g. A. Hajšek-u; g. Vobič navzočim zastopnikom raznih učiteljskih društev; g. nadzornik dr. Bezjak slovenbistriškemu učiteljskemu društvu in njega predsedniku; g. kanonik Hajšek vzajemnosti, ki vlada med učiteljstvom in duhovščino tega okraja in g. Vodenik gospem in gospicam. To in vse druge zdravice so navzočniki vzprejeli z velikim navdušenjem.

Na to prebere tajnik telegrame, kteri so došli od učiteljskega društva ptujskega(okolica), sevniško-breškega, celjskega, ormoškega, mariborskega; od direktorija „Zaveze“, od učitelja g. Rajčpa in kaplana g. Jožefa Kostanjeveca in še več drugih pisem.

Zvečer ob 8. uri začel se je slavnosten koncert. Njegov vsopred je bil zelo obširen ter je privabil vso odličnejšo osobje mesta in še mnogo prijateljev šole in učiteljstva od zunaj. Vsi obširni Neuholdovi prostori so bili prenapolnjeni. Točka za točko se je izvajala tako precizno in okusno, da človek ne ve, kje bi nastavil hvalo, ali pri pevcih in pevkijah, ali godcih, ali tamburaših. Bilo je, smelo rečeno, vse popolno. Videli smo, kaj zmore učiteljstvo našega okraja pod vrlim vodstvom predsednikovim, kteri je pač z vsem največ truda imel. Zaslužen priznanje pa gre tudi gospodu vodniku orkestra, vojaškemu zdravniku dr. Mavro Dürbauer-ju in g. Vobiču, pevovodju.

S ponosom smejo gledati prireditelji koncerta na storjeno delo nazaj, kajti izvanreden užitek je bil to, kar se je ponudilo. Res, veselje in povprečna zadovoljnost se je kazala na obrazu slehernega udeleženca in to gotovo ne v malo čast vsemu učiteljstvu.

Razne stvari.

(Umrli je) dne 17. t. m. sloveč župnik Boštjan Kneipp. V vsakem narodu poznan je ta nemški duhoven, ki je iznajšel, ozir. povsem popolnil naravno zdravljenje z vodo. Spisal je v tej stroki več poučljivih knjig, kojih jedno prinesla je svoječasno tudi družba sv. Mohorja Slovencem. Ravno tako poznata in razširjena je tudi njegova sladka kava v zavitkih z njegovo podobo. Zakotno župnijo, v kateri je toli let pastiroval, spremenil je v slovito kopališče. Hvaležno se ga bodo spominjali malone vsi narodje. Blag mu spomin!

(Ne zavidamo ga!) Siamski kralj, kateri je ravno sedaj na svojem potovanju na Dunaju ima — 800 žen. Treba je bistrega razuma in trdnega značaja samo žene vladati, za svoje podložnike se pač ne bo imel časa dosti zanimati. Mej ženami ste tudi njegovi dve polusestri. Vseh otrok mu do sedaj živi 150.

Sejmi.

Dne 26. junija pri Sv. Križu na Murskem polju in v Cmureku. Dne 28. junija pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju in v Jurklostru. Dne 30. junija v Zrečah, Gomilici, pri Sv. Petru pri Radgoni, na Spod. Polskavi, pri Sv. Bolfanku v Slov. gor., v Olimju in Rajhenbergu. Dne 1. julija na Bregu pri Ptaju (za svinje). Dne 2. julija v Petrovčah, na Tinskem, v Vildonu, na Ptujski gori, Polensaku, v Št. Ilju pod Turjakom in na Remšniku.

Loterijske številke.

Trst 19. junija 1897: 83, 36, 2, 13, 84
Linc „ „ „ 63, 19, 13, 31, 76

Izjava.

Uredništvo „Domovine“ v Celji izjavlja, da dopisa Od Sotle ni pisal č. g. župnik Ignacij Rom in da ni on že dve leti v nikaki zvezi z nami.

Izjava.

Obžalujem, da sem žalila Matevža in Avgusto Spende ter preklčem svoje besede. Leban.

Poziv.

Zaveza slovenskih učiteljskih društev ima dne 4. in 5. avgusta t. l. v Celji svoje IX. glavno zborovanje. Kakor vsako leto, tako se bode tudi letos priredil koncert. Skrbeti nam bode, da dosežemo z istim vsaj takšen vspeh kakor doslej, če ne boljsega. S tem opozarjamo vse p. n. učiteljce pevke in učitelje pevce, da se pravočasno oglasijo pri podpisnem odboru, radi razpošiljanja glasov. Prosimo tudi ob enem vse p. n. pevke in pevce, da se v prav velikem številu udeleže „Zavezinega“ zborovanja in koncerta.

Lokalni odbor učiteljskega društva za celjski in laški okraj.

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan
od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure
popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emalom
po amerškem sistemu brez vsakih
bolečin in garantuje za najpopolnejšo
izvršitev. (10) 24—3

Kdor želi osnovati pekarijo

na deželi z dobrim vspehom, naj se oglasi pri
upravnistvu „Domovine“. (130) 3—2

Lepo posestvo

ki meri 80 oralov, je v prav dobrem stanju, leži blizu
železniške postaje in mesta na Dolenjskem, proda se
tako z vsem fundus-instructus ter letošnjo letino. Po-
nudbe pod K, Rajhenburg, Štajersko. (131) 3—2

Iščem koncipijenta

ki je doktor juris s sodnijsko in dveletno odvetniško
praksom. — Vstop 1. julija t. l. — Plača po dogovoru.
(124) 3—3 Dr. L. Filipič v Celji.

Učenec

krepe postave, v starosti 15 do 16 let, doma iz dobre
hiše in z dobrimi šolskimi spričevali, se sprejme takoj
v dobro prodajalnicu z mešanim blagom na deželi, even-
tuelno v popolno preskrbovanje. Ponudbe se prosijo na
„Učenec“, Posterestante Radna pri Sevnici. (129) 5—2

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

javlja, da je odprl v „Narodnem domu“ krasno
z najboljšim blagom bogato založeno

trgovino s špecerijskim blagom

ter zagotavlja postreči tudi odslej kar naj-
bolje po jako nizkih cenah.

Posebno pa opozarja na svojo veliko
zalogo raznovrstnega starega in novega, črnega
in belega vina, katerega prodaja po najnižjih
cenah na debelo in drobno.

Zajedno javlja, da obdrži trgovino „pri
kroni“ tudi še nadalje, v kateri bodo postre-
žal z raznovrstnimi domačimi pridelki, kakor:
z žitom, moko, sadjem i. t. d.

Zagotavljajoč v vsakem oziru pošteno
postrežbo, priporoča se za mnogobrojni obisk
ter beleži (135) 52—52

z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Prostovoljna javna dražba.

V soboto dne 3. julija 1897 predpoldnevom prodala
bodeta na selu Jurij in Marija Golob svoje pri Sv.
Benediktu ležeče posestvo potom prostovoljne javne
dražbe. Natančnejši pogoji se izvejo v gostilni: „Pri
stari pošti“ pri Sv. Trojici. (125) 3—3

Kdo pije
Kathreiner-
Kneippovo sladno kavo?
Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav
ostati in si kaj prihraniti.

Trgovski pomočnik

Slovenec, se išče za mešano trgovino na deželi, glavna
stroka manufakturna, a več mora biti tudi špecerijske,
galanterijske stroke, usnjarska in železninska so za-
željene. Prednost imajo večletni služabniki ene hiše in
pevci, posebno tenoristi. (122) 4—3
Več se izve pri upravnistvu „Domovine“.

20 polovnjakov

dobrega pristnega štajarskega rudečega in be-
lega vina po 12 in 14 kr. liter se takoj proda.
Odda se najmanj 56 litrov. — Proda se tudi več
polovnjakov pristnega tepkovca po 8 kr. in ne-
kaj polovnjakov štajarske starine po 25 kr. liter.
Ponudbe pod 500 poste restante Sevnica, Šta-
jersko. (116) 10—5

Oskrbnik

v službi na grajščini, dober ekonom, izučen vrtnar, z
dobrimi spričevali, želi službo spremeniti. Ponudbe na
upravnistvo „Domovine“. (138) 2—1

Iščem oštirja na račun

ki bi prevzel tudi kramarijo v najem. Ponudbe uprav-
nistvu „Domovine“. (140) 2—1

Deloljubne osebe — povsod — katere
trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno pov-
prašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste
restante. (38) 16—16

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar
v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko
spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za cerkvena dela, katera
se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže
za okna, različne okove za vrata, kovane predalčarske, nagrobne in vrtno ograje, različne
svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam
tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telefone in telefone. Prevzamem tudi
vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

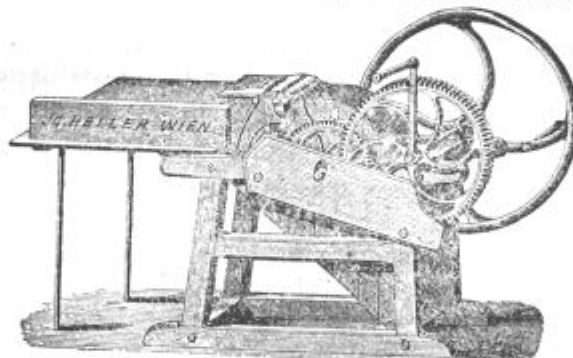
== Vse po najnižjih cenah == (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.

Vse stroje za poljedelstvo

Vnovič znižane cene!

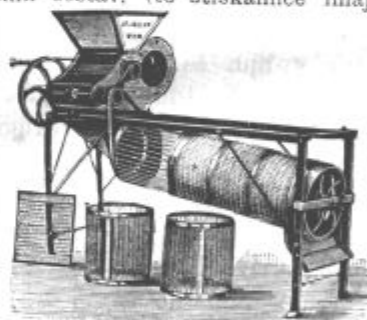
Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice
proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlini za žito, stiskalnice (preše) za
vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo
skoro ono tlačilno
moč kakor hidrav-
lične (vodovodne)
preše.

Slamorenice
jako lahko za go-
niti in po zelo
zmernih cenah.

Stiskalnice za
seno in slamo, ter
vse potrebne, vsa-
kovrstne poljedel-
ske stroje prodaja
v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II₂ Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečatena
steklenica, 2. ime „Zacherlin“.

Celje: Traun in Stiger
Viktor Wegg
Alojzj Waldand
Anton Kolenc
Fran Janesich
Milan Hočevar
Ferdinand Pelš
Josip Matič
Anton Ferjen
Friderik Jakovitsch
L. Leo Hannak
Karol Gela, lekarna
Fran Zangger
Topoljak & Pečnik
A. Mareck, lekarna
Franc Rischberg
Vransko: Ivan Pauner
Konjice: Jurij Michay
Vojnik: Fr. Zotti
Hrastnik: Alojzija Banerheim
Konsumno društvo
Josip Wouk
Ljubno: Fr. H. Pet-k
Jančič Filipič
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Laško: Andrej Eisbacher
Sevnica: Zwenkel & Cmp.
Pianina: Lud. Schescher
F. Wambrechtsteiner
Gornjigrad: Jakob Božic
Poljane: Ferd. Ivanus
A. P. Krantsdorfer
Anton Schwelz
Mozirje: Leopold Vukič
Pristova: Marija Suppanz
nd. Suppanz
Brezice: Fran Matheis
Varlec & Umek
Žalec: Adalb. Globočnik
St. Jurij: Fran Kartin
J. F. Schescherko
St. Lovrenc: Elija Turin
Smarje: Josip Wagner
Janez Löschnig
St. Paul: Norbert Zanier
Trbovlje: Konsumno društvo
J. M. Krammer
Fran Pollak
Rob. Stenowitz
Anton Daklin
Ivan Novak
Velenje: Karl Tischler
Zibika: Janez Založnik

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.